

UNIVERZITA PARDUBICE
FAKULTA FILOZOFICKÁ

Bakalářská práce

2014

Michal Stínil

Univerzita Pardubice

Fakulta filozofická

Etnografie freeskiérů a snowboardistů ve Špindlerově Mlýně

Michal Stínil

Bakalářská práce

2014

Prohlašuji:

Tuto práci jsem vypracoval samostatně. Veškeré literární prameny a informace, které jsem v práci využil, jsou uvedeny v seznamu použité literatury. Byl jsem seznámen s tím, že se na moji práci vztahují práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, zejména se skutečností, že Univerzita Pardubice má právo na uzavření licenční smlouvy o užití této práce jako školního díla podle § 60 odst. 1 autorského zákona, a s tím, že pokud dojde k užití této práce mnou nebo bude poskytnuta licence o užití jinému subjektu, je Univerzita Pardubice oprávněna ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložila, a to podle okolností až do jejich skutečné výše. Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v Univerzitní knihovně.

V Pardubicích dne 30. 6. 2014

Michal Stínil

Obsah

1. <u>Úvod</u>	7
2. <u>Metodologická část</u>	8
3. <u>Závěr</u>	8
4. <u>Filmová část</u>	
4.1 <u>Technika</u>	8
4.2 <u>Pozice kamery v terénu</u>	8
4.3 <u>Obraz</u>	9
<u>Zvuk</u>	9
4.4 <u>Střih</u>	9
5. <u>Pohádky ze zelené zahrádky</u>	10-70
5.1 <u>Začátky</u>	
5.2 <u>Špindlerův Mlýn, Horní Mísečky</u>	
5.3 <u>Snowjam 2013</u>	
5.4 <u>Dolská, Špindlerův Mlýn</u>	
5.5 <u>Freeskierská Liduška</u>	
5.6 <u>Lyoness aneb nesnesitelná lehkost bytí</u>	
5.7 <u>Votvírák 2013</u>	
5.8 <u>Kačák</u>	
5.9 <u>Bong Chomi</u>	
5.10 <u>Box</u>	
5.11 <u>Benzínka</u>	
5.12 <u>Partyzán</u>	
5.13 <u>První pěst, Indoor</u>	

- 5.14 První signální
- 5.15 Inkvizice
- 5.16 Velké čekání
- 5.17 Sobota u Zelených
- 5.18 ...to be continued
- 5.19 Tetování
- 5.20 Amnésie
- 5.21 Úterý u bazénu
- 5.22 Středa
- 5.23 ...takhle při čtvrtku

6. Seznam literatury

71

NÁZEV

Etnografie freeskierů a snowboardistů ve Špindlerově Mlýně

ANOTACE

Tato práce se zabývá sociálním životem uživatelů marihuany v komunitě lyžařů a snowboardistů ze Špindlerova Mlýna

KLÍČOVÁ SLOVA

marihuana, freeskiing, snowboarding, komunita

TITLE

Ethnography of freeskiers and snowboarders in Špindlerův Mlýn

ANNOTATION

This work deals with the social life of marijuana consumers in community of freeskiers and snowboarders from Špindlerův Mlýn.

KEYWORDS

marijuana, freeskiing, snowboarding, community

1. Úvod

Moje bakalářská práce pojednává o kultuře freeski lyžařů a snowboardistů v České republice. Převážná část materiálů pochází ze Špindlerova Mlýna a Vrchlabí. Práce je zaměřena na snowboardisty a lyžaře, kteří si za domovský snowpark vybrali Horní Mísečky. Tady se schází silná komunita těchto lidí. Tuto komunitu lidí se pokusím přiblížit lidem, kteří o ní nemají takové povědomí. Práce by měla pojednávat o tom co tyto lidi k tomuto sportu vede, jak se tento jejich koníček promítá do jejich běžného života a kdo tito lidé jsou. K sepsání této práce jsem musel strávit spoustu času se snowboardisty a lyžaři. Doufám, že se mi podařilo zachytit jejich běžný život. Bylo to velmi časově náročné, ale velmi mě tento projekt nadchl a rád jsem do něj svůj čas investoval. Bylo důležité osvojit si řemeslnou dovednost. Výzkum je řemeslo – zlepšuje se pouze praxí, a té musí být hodně. Jsou tři základní pojmy – objektivita, metoda a spolehlivost. Objektivita je předmětem stálé snahy, k ní je zaměřen organizovaný skepticismus vědy a dosahuje se jí neustálým kritickým zhodnocováním výsledků. Je pouze jediná vědecká metoda, která stojí na tom, že realita je skutečně tam venku, že ji lze přímo pozorovat a že k jejímu vysvětlení není třeba metafyziky. Spolehlivost znamená, že to, co platí ve Špindlerově Mlýně, platí také v Liberci a Zlíně. Při pohledu na tyto tři pojmy je vidět, že v sociálních vědách není výzkum nikdy tak docela to ono. Neexistuje shoda na platnosti a objektivitě poznatků. Vedou se spory ohledně přiměřenosti jednotlivých metod. Některé tábory mohou odmítat ostatní jako zcela nevědecké. Nejenom výsledky, ale také samotné otázky výzkumů nelze úplně snadno přenášet z jednoho prostředí do druhého. Mým cílem bylo popsat kulturu této skupiny, přestože jsem neměl jasnou představu, jaký konkrétní problém bych takřikajíc vyzdvihl, ale myslím, že např. sociální vyloučení, chudoba a snaha dostat se přes lyže ke hvězdám se v mé práci dají najít. Žádný přesně daný harmonogram výzkumu jsem stanovený neměl, ale snažil jsem se zkoumat, co jen to šlo, abych měl následně z čeho čerpat. Zimní sezóna v Krkonoších netrvá déle než několik měsíců, pro výzkum to však nepředstavovalo žádný problém. Po zbytek roku jsem tyto lidi dále zkoumal při jejich běžných aktivitách a hledal, co je pojí a definuje. Všechno nešlo dopředu naplánovat, proto jsem věci bral jak přicházely. Když mi do cesty vstoupila událost o které jsem myslel, že by se mi do bakalářské práce hodila, tak jsem se jí samozřejmě snažil barvitě zachytit.

2. Metodologická část

Můj výzkum byl prováděn skrze dlouhodobé zúčastněné a nezúčastněné pozorování. Klasickým oblíbeným rozhovorům s respondenty jsem se snažil co možná nejvíce vyhýbat. Rozhovory pro mě nemají moc velkou výpovědní hodnotu a hodí se spíše na sociologický výzkum. Výzkum byl veden z pozice insidera, který mi přinesl přes řadu nevýhod i neskutečné množství výhod. Jako největší výhodu jsem pocíťoval to, že člověk - výzkumník nějak zapojený do tohoto stylu života může spoustu věcí snadno přehlédnout, protože je bere jako samozřejmost. Jinak mi role insidera dopomohla k zajímavým výsledkům výzkumu, protože všichni zúčastnění mi věřili a nechali mě zkoumat toto lehce kontroverzní téma. Z pozice outsidera by šel výzkum jen těžko uskutečnit.

3. Závěr

Tato práce má za úkol přiblížit tento způsob života lidem, kteří o něm nemají takové povědomí, kteří ho často nechápou a většinou odsuzují. Snad se mi povedlo dosáhnout alespoň nějakého stupně objektivity s jistou vypovídající hodnotou.

4. Filmová část

4.1 Technika

Film jsem začal natáčet na kamarádovu ruční Sony kameru. Nebyl to žádný extra model, ale pro můj projekt byla více než dostačující. Veškeré záběry jsou točené z ruky, stativ jsem nepoužíval. Během natáčení jsem se setkal s pár problémy

4.2 Pozice kamery v terénu

Většina lidí, když spatří kameru, znejistí a chová se jinak než obvykle. To malé červené světélko signalizující, že jsou právě natáčeni je jako znamení, že se podívají do kaery a takový záběr je většinou k ničemu. Tento drobný zádrhel jsem vyřešil tím, že jsem je natáče delší časový úsek a zbytek se vyřešil ve střížně. Respondenti po chvíli zapomněli na fakt, že

jsou natáčení a chovali se naprosto přirozeně. Takto jsem od nich dostal mnohem více informací z jejich běžného života.

4.3 Obraz

Celý dokument byl točený kamerou přímo z ruky. Přišlo mi to jako nejautentičtější forma natáčení. Často jsem natáčel v nepříznivých podmínkách. Většina záběrů je pořízena v zimě. Teploty občas klesaly i k minus dvaceti stupnům a natáčení tak bylo často velmi náročné. Nejlepší momenty se přitom odehrají v několika málo vteřinách a tak není čas na nějaké rozkládání a štelování stativu. Stativ také upoutá většinu respondentů a záběr hned ztratí svoji autentičnost. Tím hned trpí taky autentičnost celého dokumentu a tyto záběry jsou pro mě nepoužitelné.

4.4 Zvuk

Málokdo si v dnešní době dovede vůbec představit film bez zvuku. Zvuk je dnes minimálně stejně důležitý jako samotný obraz. Veškerý zvuk jsem pořídil přímo kamerou na integrovaný mikrofon. Většina z nich měla kvůli špatným povětrnostním podmínkám nízkou kvalitu. Nekvalitně audio záznam by spíše celkový dojem z filmu kazil, tudíž jsem se rozhodl pro zvukové efekty. Ve střížně jsem dokument ozvučil soudobou rapovou scénou, která mi nejvíce ladila k tématu mé práce.

4.5 Střih

Střihání dokumentu mi zabralo ze všech složek tvorby filmu nejvíce času. Strávil jsem desítky hodin a spoustu probdělých nocí na počítači s otevřeným programem na střih. Nemám jasnou představu, kolik hodin jsem strávil samotným střihem, ale občas mi to už přišlo jako věčnost probrat zhruba třiceti hodinami natočeného materiálu. Se střihem mě nejvíce pomohl Ing. Radim Kotěšovec, kterému bych tímto rád poděkoval. Z mého pohledu je střih nejdůležitější součástí tvorby filmu. Ve střížně se dá zachránit ještě spousta věcí, které už vypadají beznadějně. Střih dělá film.

5. Pohádky ze zelené zahrádky

5.1 Začátky

Na telefonu jsem si všiml nové textové zprávy od pana Zeleného. Otevřel jsem zprávu ve které stálo: naky jebani dneska? Výrazem jebaní mě pan Zelený nezval k žádnému sexuálnímu dobrodružství, ale ptal se jestli vyrazíme na lyže. Nad ničím jsem dlouze neuvažoval a v mé bleskové odpovědi stálo, ať mě pan Zelený v 10 hodin dopoledne nabere a pojedem.

Pan Zelený je snowboardista. Na snowboardu jezdí už pěknou řádku let. Dokonce si matně vzpomínám na jeho naprosté začátky, kdy se pokoušel o své první jízdy a skoky. Pamatuju si, že to byly velmi těžké a krušné začátky, ale tak je to nejspíš s vícero aktivitami. Obdivuju pana Zeleného za to, že i přes ty nesmírně těžké začátky nic nevzdal a s obrovským zápalem pro věc u snowboardu vydržel a rozvíjel své schopnosti.

Abych nebyl tak obecný, pokusím se konkrétněji popsat začátky pana Zeleného se snowboardingem vůbec. Pan Zelený byl do snowboardu silně zapálený ještě než vůbec nějaký měl. Rád o snowboardu mluvil, sledoval věci se snowboardingem spojené a všeobecně byl pro věc tak zapálený, že by se dalo říct, že svým snowboardovým snem žil. Brzy si tohoto nadšení všimli rodiče pana Zeleného, což nebylo vůbec složité, protože jeho zápal byl enormní a sálal na dálku. Pan Zelený měl to štěstí, že se jeho rodiče rozhodli synáčka podpořit a udělali zásadní krok pro přiblížení pana Zeleného k vytouženému cíli – koupili snowboard.

Pan Zelený byl z nového prkna naprosto nadšený. Těžko se popisuje míra radosti, ale byla velká. S novým prknem v ruce cítil konečně kompletní, jako by mu do té chvíle něco důležitého chybělo a teď najednou jsou všechny pochyby pryč a vše je jak má být.

Zrovna napadl čerstvý prašan, tak nic nebránilo v první jízdě. Pro začátek si pan Zelený vybral menší kopec, který se nacházel přímo v jeho rodném městě, jen několik málo minut pěší chůze od svého domu. S novým prknem přikurtovaným na zádech ve speciálním batohu si to pan Zelený štrádoval ke kopci a po cestě ho jen mrzelo, že nepotkal více lidí a byl by takřikajíc viděn. Kopec který si pro první jízdu vybral neměl zrovna ideální podmínky, ale byl blízko a pan Zelený byl neuvěřitelně natěšený. Rychle vydupal až na vršek kopce. Musel se brodit hlubokým čerstvým prašanem, protože tento kopec nemá lanovku ani vlek, ale pro pana Zeleného toto bylo naprosto nepodstatné. Na vrchu sundal prkno ze zad a s vynaložením veškerého úsilí se na něm postavil a pevně upnul nohy do vázání. Tento moment si

nesčetněkrát předtím přehrával v hlavě, ale konečně stát na kopci s pevně připnutými nohama ve snowboardovém vázání, byl okamžik takřka magický.

5.2 Špindlerův Mlýn, Horní Mísečky

Rád bych Vám přiblížil jak to v tom Špindlerově Mlýně vlastně vypadá. Nějaká fakta. Špindlerův Mlýn je nejznámější a nejnavštěvovanější středisko Krkonoš. Mimořádné klimatické podmínky a příhodná poloha celoročně uspokojí potřeby všelijakých chutí. Je oblíben i jako cíl rodinných dovolených.

Už v historické literatuře mluvilo se o Špindlerově Mlýně jako o "perle Krkonoš" a proto se nelze divit, že i dnes má Špindlerův Mlýn ten správný perleťový lesk, především pro lyžaře, často jako synonymum pro Krkonoše.

Město ležící v nadmořské výšce 710 až 850 metrů nad mořem, lze tak bez obav zařadit mezi top česká lyžařská střediska, které je ideálním místem pro všechny druhy zimních sportů. 26 kilometrů technicky zasněžovaných sjezdových tratí a 85 kilometrů běžeckých stop, které toto město na svých svazích, jenž jsou často přezdívány český Aspen, k tomu přímo vybízí.

Dalším důvodem, proč právě Špindlerův Mlýn, je tím ideálním místem pro lyžování je ten, že je ze všech stran obklopen horskými hřebeny a je rozdělen na 4 hlavní části: Bedřichov, Labská, Přední Labská a Svatý Petr, které se svírají v panorama, kterému se přezdívá český Aspen. Veškeré toto prostranství má rozlohu 77 kilometrů čtverečních a tedy dost a nabízí tedy dost prostoru k lyžařskému vyžití.

A protože, lidi je samozřejmě třeba někde ubytovat, tak na lyžaře, kteří se vydají do Špindlerova Mlýna čekají desítky tu dražších tu levnějších ubytovacích a stravovacích zařízení o celkové kapacitě 10 000 lůžek, což je zhruba 10x větší kapacita, než kolik lidí má ve Špindlerově Mlýně hlášeno trvalý pobyt. Během zimní sezony navštíví Špindlerův Mlýn až 700 000 turistů. „Přes tu zimu je tam těch lidí fakt požehnaně,“ říká pan Zelený.

Být snowboardistou není úplně levná záležitost. Pan Zelený, který se tuto dobu snowboardingu věnoval již x-tým rokem do svého koníčku investoval značné prostředky. Možnost být každý volný den v sezoně na svahu je vykoupena celoroční permanentkou, jejíž pořizovací hodnota v době výzkumu činila 9000 Korun českých.

V oblasti Špindlerova Mlýna platí jednotné jízdné, které se oproti minulému roku nezvýšilo. I tak však permanentka ve Špindlerově Mlýně je nejdražší v České republice - za den lyžování zaplatíte jako dospělý lyžař v hlavní sezoně 700 Kč.

Jak jsem již nadhodil nejsnažším způsobem jak strávit celé dny na svahu je koupě celoroční permanentky. Pan Zelený si permici už x-tým rokem kupuje výhradně kvůli ježdění ve snowparku Horní Mísečky.

5.3 Snowjam 2013

Quiksilver Snowjam se už po sedmé v řadě vrátil na české hory a tentokrát se to neobešlo bez velké spousty novinek. Největší český závod se jel v rámci světové série FIS Snowboard World Cup, což zaručuje především jednoznačně nejnabitější startovku v dějinách závodů konaných na českém území.

Celá akce odstartovala v pátek 15. března kvalifikací, v níž se střetlo 150 světových snowboardistů a nově i snowboardistek, kteří zuby nehty bojovali o postup do sobotního semifinále a finále, ve kterém se ti nejlepší utkali o rekordní prize money převyšující 1 000 000 Kč. Soutěžilo se však nejen o velmi pěknou sumu peněz, ale také o cenné body do světového žebříčku, protože tento závod je jedním z pěti kvalifikačních v disciplíně Slopestyle na ZOH v Sochi 2014.

Vrcholný závod sezóny se jel na zbrusu nové trati ve Svatém Petru. Stará, známá trať z předešlých ročníků, byla nově rozšířena a prodloužena, aby splňovala mezinárodní standardy FIS. První překážkou se kterou se musejí jezdci vypořádat bude corner s dopadem do rampy, pak na jezdce čekají hity v u-rampě, dále pak variace zábradlí a boxů a vše bude zakončeno big airem.

Pořadatel této vyjímečné snowboardové sešlosti komentoval následovně: "Je to světový unikát a velká výzva pro všechny jezdce, protože musí zvládnout tři různé druhy triků. Jsem moc rád, že se nám podařilo netradiční slopestyleovou trať akreditovat do olympijské kvalifikace, bude to nejlepší snowboarding jaký kdy u nás byl k vidění,"

Akce takového formátu jakou je Quiksilver Snowjam nemůže však být jen a pouze o špičkovém snowboardingu, pro všechny návštěvníky akce je připraven i zajímavý doprovodný program. V prostoru dojezdu trati se rozprostírá stanové městečko, kde se každý může zapojit do nejrůznějších aktivit partnerů Quiksilver Snowjama. Zdarma zde byly k

vyzkoušení modely nejlepších snowboardů amerických značek Lib Technologies, GNU a Roxy, určené pro příští zimní sezónu.

Tak jako minulý rok, tak i letos zde měla své zastoupení značka Snickers se svým karavanem, která nabízela návštěvníkům sladké odměny ve formě čokoládových tyčinek a odpočinek na pohodlných fatboy polštářích.

Žízeň se hasila v klasickém Amundsen baru a komu by snad chyběl styk s virtuálním světem, mohl si zajít do Seznam.cz stanu, kde měl k dispozici zdarma wi-fi připojení na internet.

Pan Zelený by si tuto akci nenechal ujít za žádnou cenu. Už jen kvůli Amundsen baru, jehož výrobky měl pan Zelený ve zvláštní oblibě by si Snowjam nenechal ujít.

Na akci jsme jeli dvěma autama. První auto řídil Malča, který vezl svoji novou přítelkyni a pana Zeleného. Ve druhém voze jeli Hans, který vezl svoji, vážnou známost, přítelkyni s budoucím švagrem.

Cesta z Vrchlabí do Špindlerova Mlýna proběhla bez problémů a obě auta jsme zaparkovali na kopci, vysoko nad místem konání Snowjamu, a tudíž museli pár kilometrů sejít.

Po pár minutách chůze došli akorát před dětskou ozdravovnu ve které Malča, pan Zelený i Hans prožili první lyžařský výcvik. Právě tady si pan Zelený uvědomil, že v kastliku nechal všechny svoje propriety na jointa.

Papírky, filtry a především tráva se nacházela asi kilometr nad námi v autě a k ní byla jen jedna cesta – prudký kopec. Nevím jestli si pan Zelený chtěl připomenout své začátky, šlapání kopce, ale nepřemýšlel ani vteřinu a ihned se poklusem vydal zpátky pro zapomenutou travu.

Na lyžáku byli v sedmé třídě základní školy a přesto se museli rozpomínat, jaké všelijaké zážitky si odtud odnesli. Po pár minutách vytahování nejprovařenějších historek se vrátil určený pan Zelený a mohli konečně vyrazit směr dolní prostranství Svatého Petru – Snowjam.

Než došli do areálu padly všechny legendární historky a museli pořešit, kde to zakotví. Vybrali si tribunu postavenou přímo naproti dopadu. Nebylo úplně snadné najít si místo,

protože se na akci pohybovala velká spousta lidí a tribuna byla z velké části zaplněna. Nakonec však našli výborná místa v předposlední řadě tribuny.

O řadu pod nimi seděla skupina kamarádů, lyžařů, a komunikace mohla začít. Já jsem vytáhl kameru a pokoušel se zachytit celé toto divadlo. Ještě jsem se dostatečně nevyjádřil o počasí. Byl to ten den kdy byla fakt velká zima. Šlo to k mínus dvaceti.

„Jaká byla včera párty?“ zeptal se pan Zelený Balcoše, který nevypadal zrovna v dobré formě. Jevil silné známky včerejšího mejdanu. Balcoš, místní sponzorovaný lyžař, seděl s lyžarskými brýlemi na obličeji, odpověděl s klidem angličana „joo dobráá“ a napije se svého plastového Braníku.

Toho byl zatím nejkrušnější výzkum z hlediska povětrnostních podmínek. Držet v ruce v -20 stupních celsia, několik hodin kameru nebyl úplně příjemný zážitek. Ruce mě mrzly jak nikdy.

Celá skupinu se zahřívala vodkou a braníkem, když v tom musela padnout ta klasická, velmi častá otázka panu Zelenému. „Máš travču?“ „Joo no!!“ vytáhl pan Zelený trávu z kapsy u bundy a podal ji Balcošoj.

Toho řešení se ukázalo jako zcela neefektivní, protože Balcoš byl v horším stavu než se zprvu zdálo. Brko nebyl schopnen ubalit ani za půl hodiny, během které stačil celý zástup závodníků odskákat různé zajímavé skoky. Čekání si všichni krátili pozorováním. Já dokonce zúčastněným. Pozorovali jsme snowboardřáky, pili Braníka s vodkou, a v tu chvíli se ozval Koubek, kterého přepadla náhlá chuť po marihuaně. „Balcku, dej to sem. Ty to nigdy nedomotáš!“ Koubek vzal veškeré propriety a dal se do balení. Brko měl stočené za chvíli, ale zřejmě taky nebyl úplně ve své kůži ze včerejší párty a brko, které ubalil sklidilo několik hanlivých přívlastků.

„Hroznej námořník, šílená mrkev, co to je kurva za bambáro“ to je jen pár reakcí, kterých padlo už před zapálením požehnaně, a co teprve pak při samotném hulení. „Balcku ubalils strašnou krysu“ řekl do davu pan Zelený a připálil si brko. Po pár šlukách, po kterých následovaly mocné výpary kouře, dává pan Zelený, především mimikou obličeje, najevo, že je to těžkej materiál a dokonce se i pomalu, ztěžka bije pěstí do hrudi.

Brko párkrát obtočí dost nepravidelné kolečko a bylo po všem. Jak už to na horách často bývá, tak i teď sluníčko vyšlo zpoza mraku a začala to prát přímo na naši tribunu.

Všichni okamžitě vytáhli sluneční brýle, kromě Balcoše a Koubka, kteří chodili celý den s lyžařskými brýlemi. Začaly se pomalu odkládat svršky, všichni byli z toho slunce, a možná z trávy, rozradostnění a i na ten světový pohár se koukalo líp. Snowboardáci se dohadovali s lyžařema a začalo se dost komentovat co kdo skočil, tato debata se nesla v duchu alkoholového a travního oparu, tudíž se dost podobala klasickým debatám strejců v hospodách.

Atmosféra byla velmi živá. Po každém skoku, který byl úspěšně odjetý se tleskalo. Možná se hlasitým tleskotem zdejší osazenstvo pokoušelo zahřát, ale některé skoky byly opravdu famózní a určitě si tuto podporu zaslouženě vydobyli. Kluci byli úplně u vytržení, když jeden japonský závodník na dvaceti metrovém kickeru předvedl trojitě salto vzad a tento trik odjel, jak kdyby se nic nestalo.

Mám ještě jeden poznatek bez kterého by dnešní snowjam nebyl kompletní. Celou skupinu sice všechny skoky světové snowboardové špičky zajímaly, ale byly chvíle, kdy si větší pozornost přivlastňovala partička dalších kamarádů, kteří si dole hráli pod tribunou.

Tato partička zhruba 10 lyžařů, v čele s Pepkem (freeskier, český reprezentant, vítěz oneill soldiers), řádila v první řadě tribuny a před ní. Nechávali mezi sebou kolovat litrovou flašku finské vodky a každý skok slavili více než své vlastní. Oblečení na všech tak zvláště povlávalo, čepice jim na hlavách držely jen zázrakem a často se chytali za ramena, placali si hajfajfy, poskakovali a vyřvávali různé útržky slov.

Kluci před tribunou skákali v lyžákách na nohou salta vzad s několika promilemi v krvi a někteří už na tom byli tak, že polehávali poblíž. Nejvíce zaujal lyžař, který působil, že je nejvíce pod vlivem. Ten se rozhodl vyšplhat na tribunu zhruba v její střední části. Stěna, kterou se pokoušel zdolat byla vysoká asi 4 metry a půl metru naproti stál bílý stánek, kde se stáčelo pivo. Lyžař odhodlaný zdolat tuto překážku, která by pro mnoho lidí byla i ve střízlivém stavu nad jejich síly, po velkém úsilí pokořil. Když se konečně vydrápal do sedmé řady tribuny zjistil, že mu při lezení spadla z hlavy čepice. Na nic však nečekal a po hlavě skočil přes zábrablí tribuny do čtyřmetrové propasti. V cestě se mu přimotal pivní stánek, který tím přišel o svoji celou jednu stěnu.

Chvíli se nevědělo, jestli se lyžař zvedne po opravdu krkolomném pádu (skoku) z tribuny, ale lyžař byl za chvíli na nohách. To už v tom, ale stáli místní páni policisté, ale aféra skok pro čepici se vyřešila domluvou.

Situace byla dosti humorná. Občas jsem měl problém, abych udržel kameru. Smál jsem se až se mi z toho klepal obraz. Vzniklé záběry Vám snad poví víc.

Peppek sice vypadal, že absolutně netuší kde je a co dělá. Měl naprosto nepřítomný výraz a pouze poskakoval a vyřvával. Zbytek skupiny na tom nebyl o mnoho líp, ale líbí, že tu lze vidět jak je snowboarding a freeskiing semknutý. Snowboardové závody přitáhly nejen snowboardisty, ale i naprostou většinu vyznavačů dvou stop. Lyžaři, profici mají volno a vehementně podporují své kolegy, přátele, snowboardáky. Lyžaři, amatéři se semknou s kámošema z parku a už se to (d)rolí.

Po skončení závodů následoval další zajímavý program. Zajímavý především pro ty, kteří rádi pijou. Vrchlabská crew se však rozhodla, že pojedou domů. A jako skupina rychlých šípů vyšli vstříc kopci, který dal všem plicím, které ve dvou autech velzli, řádně zabrat.

Po cestě potkali pepka zahrabaného pod obrovskou hromadou lyží. Vypadal, že spí. Další člověk, který nám přišel do cesty byl známý skokan. Čepici měl řádně umístěnou na hlavě, ale byl veden v doprovodu policie ČR do policejního auta. Prostě vydařená sobota.

5.4 Dolská, Špindlerův Mlýn

N 50°43.46740', E 15°36.51485' V.I.P. Club, Rag bar, Felicity a možná ještě nějaké další názvy, ale jde o klub, kterému nikdo neřekne jinak než Dolská. Nejklasičtější klub ve Špindlu. Zde je po celou zimní sezonu největší koncentrace lyžařů a snowboardáků na metr krychlový.

Někdy uprostřed zimy se zde konala pěnová párty. Na tuto akci se chystala velká spousta kacířů. S panem Zeleným jsme nemohli zůstat doma a přijít o pořádnou akci.

Pan zelený vzal auto, které se naplnilo sestavou - čtyři párci, jedna slečna. Už předem si zajednali bydlení ve Špindlu. Ubytoval je u sebe Balcoš. Má naštěstí v domě pár pokojů na pronájem, které byly zrovna volné. Zdarma dal k dispozici dva pokoje a jediná jeho prosba byla, aby tam nehulili.

U Balcoše během deseti minut zmizely ve skupině pěti lidí tři pulitrové vodky. Na Dolský jsou ceny s vysokohorskou přírážkou a proto je základ dostat se do nálady už před samotnou návštěvou klubu – v základním táboře.

Na místo dorazili okolo jedenácté už v zajímavé náladě. Pan Zelený tvrdil, že mu je „vedro a prdel“. Šel rovnou k baru a objednal rundu redbullů s vodkou. Dvojitou.

Už po cestě k baru si plácnul se spoustou lidí. Snowboard'áci a lyžaři se mezi sebou vždy zdraví tak, že se pravačkama horizontálním pohybem zleva doprava plácnou na otevřené dlaně a pak se v protipohybu srazí spodní hranou ruky zaťaté v pěst.

Pan Zelený moc netuší, co se v klubu dělo, ale jistě proběhly další vodky z redbullem, tanec u tyče a různý ostudy. Odcházel s peněženkou lehčí o dva a půl tisíce a s řádnou opicí. Na cestu domů k Balcošovi si vzal do jedné ruky longáč a do druhé klasickou vodu s bullem.

Po cestě domů ještě zvládnul přejít po vysokém oblouku mostu a jiné výtržnosti. Došel okolo půl páté ráno společně s dívkou – sestřenicí bývalky. Zalezli si do volného pokoje, kde bylo letiště a zatím tady nikdo nespál. Pan Zelený ji zkoušel ladit asi půl hodiny, ale nakonec z toho nic nebylo.

Dívku napadlo, že už nemá cenu spát a že bude rozumnější jet domů. Zelený skočil do auta a minimálně s dvojkou v žíle se s dívkou vydal směr Vrchlabí. Cestu viděl dvakrát a měl jediné štěstí, že cestou nepotkal policii.

Ze Špindlu do Vrchlabí je to nějakých patnáct kilometrů. Zelený se snažil vytěsnit alkohol a řídit naprosto normálně, ale byl ve stavu total regal. Naštěstí se mu podařilo klikatou cestu zdolat a dorazil až za značku značící začátek obce – Vrchlabí. Rovnou za značkou bylo po pravé straně u vozovky opuštěné parkoviště zapadané sněhem. Nemohl si pomoci a musel své BMW s pohonem zadních kol na parkovišti roztočit.

Několik minut driftoval. Několikrát málem najel tak kam neměl, ale kupodivu auto vždy zkrotil. Dívka se na sedadle spolujezdce držela zuby nehty madla u dveří a bylo vidět, že má strach. Když se Zelený na parkovišti do syta vyblbnul a chystal se, že dívku odveze a následně sebe konečně domů, načež ona zjistila, že nemá svoji kabelku a že je nutné se vrátit do Špindlu.

Cesta do Špindlu proběhla bez sebemenšího problému. Už bylo světlo, ale Zelený se konečně cítil akorát zralý na spánek.

Probral se až chvíli po deváté. Zrovna vstávali i ostatní členové složení ve kterém se do Špindlu jelo, plus kamarád Šimpon, snowboardista. „Můžu se s váma stáhnout dolů?“ ptal se Zeleného Šimpon, protože neměl jinou alternativu. „No nás už je pět, ale asi by to šlo no.“ odpověděl Zelený.

5.5 Freeskierská Liduška

Dívka, která se často pohybuje v kolektivu snowboardistů a freeskiérů, mi přišla jako vhodný informátor. Aby jste si nemysleli, že Liduška by se zaměřovala výhradně na lyžaře, kteří by slízli smetanu a chudáci snowboardáci by ostrouhaly hrany.

K přívlastku freeskiérská, Liduška přišla díky jednoduchému součtu lyžařů, součtu snowboardistů na svém hit listu a následném zhodnocení mých terénních dat.

Data jasně prokazují, že Freeskieři (s velkým F) nezadržitelně bodují, alespoň co se Liduščina barometru týká, ovšem slušný peloton snowboardistů už také zaklepal na brány. O Lidušce by spousta lidí mohla tvrdit, že sjezdila většinu lyžařů, kteří zde, v Krkonoších, sjezdili většinu kopců. Tato velmi zajímavá dívka, se sama nabídla, že mi předá spoustu poznatků a rázem se stala mým oblíbeným informátorem.

Zajímalo mě, proč je tato dívka přitahována, právě touto skupinou lidí, jak voska na cukrovou vatu. Vrtalo mi hlavou, kde je ten zakopaný pes. Liduška byla vždy opravdu hezká dívka. Už od základní školy, kterou jsme společně navštěvovali, platila za ten nejlepší úlovek. Ostatní dívky ji nikdy neměli moc v oblibě. Myslím, že to bylo tím, že vždy, nejen svojí krásou, ale především svým opravdu zvláštním způsobem všechny převyšovala.

Kdybych měl vybrat alespoň pár nejpopsnějších adjektiv charakterizující Liduščinu osobu. Užil bych slova jako inteligentní, vtipná, ochotná. Rázná po své matce a svérzné rysy jak kdyby od táty okopírovala. Ke všemu ještě mluví hlasem pili Husquarna, doplněné o řev křovinořezu od Bědy Trávníčka, ale i přes to, je to radost poslouchat. *Jak je velký rozdíl mezi snowboardingem a freeskiingem? Lyžaři nebo snowboardisti? Proč upřednostňuješ lyžaře, před snowboardisty? První co tě napadne, když se řekne vzpomínka na freeskierra? Nejsilnější zážitek s freeskiérem? Co se ti nejvíc líbí na freeskiingu?*

5.6 Lyoness aneb nesnesitelná lehkost bytí

Pan Zelený kromě líbačky při flašce, kterou s Liduškou hráli na základní škole, dlouho potom neměl s Liduškou žádný společný zážitek. To se změnilo, právě ve chvíli kdy ho Malča umluvil, ať s ním jede na jeden výlet.

Byl právě v prvním ročníku na vysoké. Pan Zelený měl již skoro rok po maturitě a absolutně netušil, jakým směrem se bude jeho život ubírat. Neměl žádné zaměstnání. Už skoro rok ho živili rodiče. Vyhlídky na alespoň nějaké zaměstnání byly taky v nedohlednu.

Pan Zelený není z těch, pro které jsou peníze tím nejvyšším principem, ale nechat se rok žít rodiči bylo něco, co se nedalo jen tak přejít. *Jaký to bylo, nechat se žít??*

Jak to v této době bylo se snowboardem??

Jedna kamarádka pana Zeleného mu do hlavy vložila výbornou myšlenku. Mohl by si zakoupit franšizingovou licenci u firmy Lyones. Pan Zelený už měl jednu předešlou zkušenost s podobnou věcí. U firmy ACN zakoupil nedávno obdobnou licenci za 9000,- . Z této investice se mu nevrátila ani koruna, což ho neodradilo koupit fračizu také u Lyonessu za jedenadvacet tisíc Korun českých.

V této době Lyonessu bezmezně věřil. Chtěl jednoduše zbohatnout a nechal se utáhnout na vařenou nudli. Představa obrovských peněz za minimální úsilí v něm probudila neskutečnou touhu.

Byl pro věc velmi zapálený a bylo evidentní, že když pro něco opravdu zahoří, tvrdě za tím jde. Snowboarding není výjimkou.

Kolektivní identitou rozumíme společně sdílenou identitu určitými členy dané sociální skupiny. V podstatě lze konstatovat, že jde o poměrně významnou integrační sílu skupiny, jejímž potenciálem je vytvořit skupinový „my— pocit, který je asociován vesměs s pozitivními hodnotami. Tento skupinový „my— pocit však nevzniká samovolně, nýbrž vždy ve vztahu k cizímu a často nepřátelsky vnímanému „oni—. ¹

Na setkání na které mě v dobré víře pan Zelený vzal, chtěl abych si také přišel k pěkným penězům, se nějaký vyžraný otrapa v obleku snažil svými absolutně nesmyslnými argumenty přesvědčit, skupinu sta lidí o neuvěřitelné výhodnosti koupě. Tento šéf byl často střídán zákazníky, kterým firma změnila život a celá skupina vždy tleskala při zvlášť dojemných okamžicích. První slovo, které mě napadá je sekta. Silně uzavřená skupina, kde platí pevná pravidla.

Po první části procesu výplachu mozků následovala pauza. S panem Zeleným jsme vyšli před budovu, na vzduch. Před budovou jsme narazili na dívku, která se jsem byla zatažena podobně jako já, svojí kamarádkou. Byla to moje spolužačka ze základní školy, kterou jsem spoustu let neviděl. Byla to Liduška.

¹ LOZOVIUK, Petr. *Evropská etnologie ve středoevropské perspektivě*. Pardubice : Univerzita Pardubice, 2005, s. 38

Na záchranu pana Zeleného ze spárů Lyonessu už bylo bohužel pozdě, ale stále jsem mohl přesvědčit Lidušku o nesmyslnosti tohoto byznysu. Tato věc se mi podařila. Řekl jsem panu Zelenému, že Lyoness mě nepřesvědčí ani kdybych hulil dvakrát tolik a že chci jet domů bez druhého dějství lobotomie. Lidušku jsme vzali s sebou do auta a tím ji defakto přivedli do komunity.

Jak už to u podobných pyramida, letadlo projektů bývá, 30000 pana Zeleného, které nikdy nevydělal a byli teda spíše penězi rodičů, zmizelo.

5.7 Votvírak 2013

14. června, v pátek se vydali na víkend na hudební festival do Středních Čech. Podobně vypadá, když kluci z hor vyrazí do kraje. 3 auta, řidiči vozidel tři snowboardisté. Celou jeli za sebou ve vláčku a každou chvíli se předjížděli. Kdyby po cestě narazili na policii, byl by z toho problém.

V Boleslavi nakoupili poslední potřebné věci – neperlivé vody a piva, zároveň se k nim připojil lyžař s dalším autem. Asi půl hodiny poseděli v mekáči a konvojem, náhle tvořeným čtyřmi osobními auty, se vydali směr Votvírak. Vozový park kluků z hor čítal 2ks Škoda Octavia a 2ks Volkswagen Golf. Počet osob, které jeli ve zmíněných čtyřech vozech, dělал rovných devět. Většina osob ženského pohlaví. Z mých dat jasně vyplývá, že kluci mají rádi německé vozy, poloprázdné vozy a dívky.

Na festival dorazili, i přes dost svižnou jízdu, až kolem šesté odpolední. Slunce pomalu zalézalo za obzor, ale stále bylo teplo. Auta zaparkovali vedle sebe a vystoupili. Chvíli na to se strhla velká debata ohledně stanů a plachty. Kluci se nemohli dohodnout jestli stany postavit nebo ne. Po dvacetiminutové, velmi živé diskuze a několika přeparkovacích manévrech se konečně povedlo napnout plachtu mezi staršího golfa a starší oktávku.

Se stany byla situace o dost složitější. Vyžadovala spoustu trpělivosti a správné načasování. Tady bych měl uvést proč je takový problém, postavit si pár stanů v mezeře našich vlastních (dva leasingy, dvě auta od rodičů) aut.

Je to tři roky zpátky od té tragédie. Opilí řidič zde přejel dívku spící v trávě vedle svého stanu. Od této nešťastné příhody jsou pořadatelé festivalu daleko obezřetnější a pokoušejí se klást zvýšený důraz na bezpečnost. Pro účastníky festivalu je povinností si svůj stan postavit ve stanovém městečku, od parkoviště bezpečně odděleném. Toto městečko se

nacházelo nějakých 400 metrů od zaparkovaných aut. Skupina se velmi rychle rozhodla, že městečko není nic pro ni a stany, že postaví na zákaz.

S tímto nápadem přišel pan Zelený, hrdý šofér nového golfu. Pro výkonnostní vrcholový sport je charakteristická hierarchická autoritativní struktura, kdežto zájmový sport disponuje demokratickou rozhodovací strukturou, která je charakterizována kooperací, sdílením moci a reciprocitou vztahů.²

„V zásadě můžeme konstatovat, že z pohledu základních sociálních a hodnotových charakteristik je vrcholový sport vytržen z běžného sociálního kontextu, zatímco volnočasový rekreační sport je v něm hluboce zakotven.“³

Neřekl bych, že to byla otázka lenosti, ale spíše jeden z dalších způsobů jak se vzepřít autoritě. Okolo v jednom kuse obcházeli pořadatelé nastřídačku s policií a vehementně kontrolovali jestli někdo nestaví stan, kde nemá.

Po hodině vyčkávání na správný moment a mapování terénu se konečně našla chvíle na rychlé postavení stanů. Zrovna když stan vypadal jako stan a my se vzdálili na pár kroků, už u nás stáli dva pochůzkáři. Jejich první otázka zněla, zda jsou to naše stany. Pořadatelé se dočkali negativní odpovědi a to přestože jeden ze stanů byl uvázan k jednomu z golfů. Golf patřil panu Zelenému, který z něho právě vystoupil a pořadatelům odvětil, že stany jsou někoho cizího.

Pořadatele se je ještě pokusili vystrašit tím, že se vrátí a stany zbourají. Svému slovu naštěstí nedostáli a po zbytek festáku nebyl se stany problém. Naneštěstí se vyrojili jiné nepříjemnosti, bez kterých by se jistě mnozí obešli. Bitch please.

5.8 Kačák

„Popravdě, se mi nechce...u toho jak se mě pokoušíš vymáchat ve sračkách bejt nepotřebuju. Možná ti to dokonce půjde líp, když se těhle dýchánků nebudu účastnit. Ne, že bys měla problém ty sračky rozjet i v přítomnosti moji maličkosti, ale přeci jen.“ tak pan Zelený zareagoval na sms od Lidušky, která ho tahala ven. K tomu ještě dodal „Doufám, že si nemyslíš, že já bych schvaloval všechny tvoje highlighty, ale nikdy jsem o tobě nepochyboval

² SEKOT, Aleš. *Sport a společnost*. Brno : Paido, 2003, s. 62 - 63

³ SEKOT, Aleš. *Sociologické problémy sportu*. Praha : Grada, 2008, s. 32-33

a věřil ti. Bohužel ze tvý strany se podobný shovívavosti nedočkám a proto nevidím žádnéj důvod, proč se dál stýkat. Pěknou zábavu přeju. Jdi DOPIČE:))“ této nepříjemné odpovědi předcházelo jedno posezení na Kačáku.

Kačák je místo, které se o letních prázdninách stává hlavním záchytným bodem všech zbloudilých lyžařů a snowboardistů. Kačák, lyžaři častěji nazývaný klondajk, je rybník ve Vrchlabí, který ve svém okolí nabízí různé letní aktivity. O prázdninách by se nenašel den, kdy by se na kačáku nešešla početná grupa milovníků zimních radovánek. Kluci a holky se zde sházejí a věnují se volejbalu, chození po slacklajně, pití piva, kouření jointů, ale především tady chillují a užívají léta.

17. 6. 2013, pondělí odpoledne. Íček přijíždí k Zelenému domů a společně jedou směr Kačák. Přes pěkné počasí zde nenarazili na žádného lyžaře. Objednal si jednoho velkého Kozla a Íčkovi musela stačit Kofola. Íčkovi vůbec nevadilo, že si nemůže dát pivo, protože měl za sebou dost náročný víkend. Alkohol tekł proudem a Íček se ještě ani teď necítil úplně ve své kůži.

Netrvalo to dlouho, půl hodiny jsme vedli debatu o včerejších zvěrstvech, kterých se Íček dopustil na svých játrech, a už se k našemu stolu blížila Liduška. Liduška přišla rovnou z práce a už si v ruce nesla hroznové Frisco s brčkem. Oranžové brčko měla slazené s volným trikem, které bylo nejvolnější v části přes prsa. Lidušce to velmi slušelo.

Při pití třetího půlitru piva, dorazil také Malča a Hans. Oba si také objednali velké Kozly a užívali si jednoho z prvních slunečných dnů v tomto roce. Po chvíli dorazil Kolesák, lyžař, se svojí přítelkyní Lenkou a první věc, kterou udělal bylo drcení trávy v plastové drtičce.

Kolesák zapálil ubalené džambo a po pár šlucích ho nechal kolovat. Jediný kdo se k brku měl, byl pan Zelený, který zapálené brko ze zásady nikdy neodmítal. Do kolečka se už nikdo další nepřipojil a tudíž ho pan Zelený s Kolesákem vyhulili sami.

Po brku je pan Zelený vždy ve zvláštním stavu, kdy mu jakoby vůbec nesejde na realitě. Na zarudlé oči si posadil sluneční brýle a spíš jen poslouchal okolní debatu, do které se moc neangažoval. Stále měl blažený výraz ve tváři. Vypadal, že nad něčím usilovně přemítá, ale zároveň působil, tak jako kdyby se ho nic, odehrávající se u stolu, netýkalo.

Zelený se dostává stále dál od komunity. Většinu času je v práci nebo je až po krk zavalen v dalších povinnostech – alespoň to tvrdí. Na kačáku nebyl už něco přes tři týdny.

„Mám toho teď nějak moc“ byla jedna z prvních vět, kterou po svém příchodu vypustil z úst. Pohledy ostatních se zabodávaly do Zeleného.

„Že se někdy neozveš? Sám od sebe!“ už jsme si s Liduškou říkali, že to je takový. „Ty jen čekáš než se ti někdo ozve. Kdo Ti dneska dával vědět?“ pustil se Malča do Zeleného. „Co jako děláš sám doma jak Kevin.“ nenechal Zeleného reagovat.

„Dost si doma pohuluju. Chomi tahá jak blázen a musím to i rolit, abych nevyšel ze cviku.“ „Poslouchám rapy nebo jedu filmy. Pořád je co dělat.“ „Taky jsem bez peněz. Leasing mě žere zaživa.“ zkoušel se Zelený vymluvit ze vzniklé situace různými argumenty.

Skupina se však usnesla, že chování Zeleného je poslední dobou krajně podezřelé. Z jeho neobvyklého chování usoudili, že za Zeleného izolovaností stojí naprosto jiné důvody. „Už jsme si začínali dělat starosti o tvoje duševní zdraví.“ vložila se do toho Liduška.

„Nepřeháníš to s tou trávou?“ Zelený zrovna vyhulený do kosmíru ani nevěděl, co by řekl na svoji obhajobu. Tento Liduščin výlev ho naprosto paralyzoval. Neměl chuť reagovat.

„Třeba se chci dostat až na dno. Bejt konečně spasenej. Ztratit veškerou naději na cokoliv. Svoboda. Totální svoboda.“ Zelený nevěděl jestli se má smát nebo brečet.

„Dává ti to něco?“ Liduška se z ničeho nic obrátila k panu Zelenému a ptala se na jeho důvody pro konzumaci lehkých drog. „Jasně, že jo. Jinak bych to nehulil“ snažil se pan Zelený, zhulenej jak pierko, přejít tuto otázku, která pro něj byla velmi nepříjemná. „Leda tak tě to celého vymazává“ nedala se Liduška a začla ostře moralizovat.

Pan Zelený si vždy rád zahulil, ale poslední rok neměl den bez jointu a Lidušce se to pomalu přestávalo líbit. „Vždycky jsi měl všechno v píči, ale poslední dobou toho je nějak moc.“ začala mu vytýkat, všechny nahromaděné prohřešky a začínala je přičítat na účet marihuaně. Nejvíce se Lidušky dotkly zapomenuté kolíky do stanu, který měl pan Zelený na starost, při posledním stanování.

Následně se strhla živá debata, kde si každý rád přisadil svou troškou do mlýna, ale nejvíce argumentů vytáhla Liduška, která je tahala jako kouzelník králíky z klobouku.

Navrhla panu Zelenému, ať zkusí s trávou přestat. To se samozřejmě u pana Zeleného neshledalo se žádným úspěchem. Pouze ho to velmi naštvalo a určitě i rozrušilo.

Pan Zelený vždy působí neuvěřitelně klidně a je jen málo věcí, které by ho dokázaly vykolejit. Liduška to dokázala. To, že ho jeho blízcí začali kvůli pár jointům vidět v jiném světle, než na které byl do té doby zvyklý, ho dostalo.

Pro pana Zeleného byli kamarádi hrozně důležitá součást života. Proto se na něm dýchánek na kačáku podepsal jako máloco. Přemýšlel, že přijít o kamarády by bylo jako přijít o nohy. Bez obou dvou věcí by se na snowboard stavěl už jen velmi těžko.

Snowboardista je také pouze člověk. Takhle zasaženého jsem pana Zeleného dlouho, jestli vůbec, neviděl a bylo mi ho, v této překérní situaci, neuvěřitelně líto.

5.9 Bong Chomi

Pan Zelený nikdy z bongu nehulil. Když však v jednom obchodě narazil na oranžový plastový bong, který byl vsazen do kameninové lebky, nemohl si pomoci. Bong byl za férovou cenu a Zelený ho tam prostě nemohl nechat.

Už když ho vezl domů, věděl, že bong se bude jmenovat Chomi. Bong dostal jméno po kámošovi Zeleného, se kterým společně vyhulili velkou spoustu jointů. Koupil ho přesně den potom, kdy se s Chomim naposledy viděl. Zelený bong nepojmenoval po svém kamarádovi proto, aby si mohl dělat homosexuální fórky na téma vyhulení Chomiho, ale protože Chomi byl jeho dobrý kámoš a bylo smutné, že už se bude muset zhulovat každý zvlášť. Chomi se stěhoval na druhou stranu republiky.

Když dorazil domů, vyndal Chomiho z krabice a chvíli ho žmoulal v ruce. Najednou dostal neskutečnou chuť Chomiho odpanit. Bong nikdy nehulil proto si na youtube.com našel video, jak se hulí z bongu, po chvíli zkoumání videa se rozhodl, že bude nejlepší to vyzkoušet. Naházal do batohu minerálku, cigára, klíče od domu, sluneční brýle a odjel na zahrádku.

Na zahrádce ho tentokrát nikdo nepřekvapil. Zelený sundal krabici od snowboardových bot z půdy a vybral si tu nejhezčí paličku trávy. Sednul si dole v chatě ke stolu, do bongu nalil minerálku, napil se a celou palici nacpal do kotle. Sluneční brýle nechal v batohu, protože se zrovna dost rozpršelo a vše už bylo dostatečně tmavé. „Děj se vůle boží“ řekl si nahlas Zelený a podpálil Chomiho.

První šluk byl dost nejistý. Zelený porádně nevěděl jak na to, ale hned druhý šluk byl takový, jaký má být. Při třetím musel pan Zelený vystrčit hlavu z chaloupky, nadejchat se čerstvého vzduchu a zároveň si div nevychrchat plíce z těla.

Pak se v klidu posadil. Zavřel okno, protože mu začínala být zima. Říkal si, že mu Chomi napoprvé pěkně nadělil. „Kacíř zasranej.“ Nemohl si nevzpomenout kolik těch brk s Chomim vyhulili, kolik zážitků spolu zažili. V hlavě se mu rojily vzpomínky na dobu, když spolu bydleli na bytě.

Pan Zelený s chomim bydlel rok. Byl to rok ve kterém nebyl den, kdy by se nehulilo. Zhulovačky ráno, odpoledne, večer.

Chomi je lyžař. Popsat by se dal jako hyperaktivní, přehulená veverka. Je s ním sranda. Jednou například močil z balkónu v jedenáctém patře. Když dokončil potřebu vyhodil ještě dolů na chodník ananas. Prý potřeboval vidět, co se stane. Pan Zelený si v souvislosti s balkónem musel vzpomenout i na to, jak ho Chomi jednou na tomto místě zavřel.

Pan Zelený si podruhé napěchoval bong. A začal si vybavovat historku z balkónu. Zrovna u kluků na bytě byla na návštěvě i Liduška. Hulilo se na balkóně a Chomi už zároveň pospíchal do města pro trávu. Naposled si potáh a vystřelil pryč. Zelený si dal po brku v klidu s Liduškou ještě cígo a chystali se jít z balkónu zpět do bytu. Už skrze prosklené dveře bylo vidět, že klika je ve vertikální poloze – zamčeno.

Tato situace se odehrála na podzim. Chladný podzim. Zelený stál na zamčeném balkónu a jen v trenýrkách a triku. Liduška dobře oblečená, ale nikdo nevěděl jak dlouho to potrvá. Být zavřený na malém balkóně v jedenáctém patře panelového domu, není úplně příjemný zážitek.

Zima. Žádné pití. Zhulenost. Jedna krabička cigaret. Pan Zelený se zkouší dobouchat na Chomiho, ale po chvíli bušení pěstí do dveří a řvaní „Chomi, Chomi, Chomi“, je evidentní, že Chomi už je na cestě pro hulení. Nešťastní vězni si sedají do plastových křesílek a začínají řešit nastalou situaci.

„Nemáš telefon?“ napadne Zeleného, který ho v trenkách nenosí. „Nemám. Je v obýváku na stolku.“ „Doprdele!!“ Liduška zapálila cigaretu. Další zapálila i pro pana Zeleného. „Co budem dělat?“ Liduška začínala být celá nesvá. Pan Zelený byl hrozně zhulený, takže ho žádné správné možnosti pro napravení této situace nenapadaly.

Ve skřínce na kraji balkónu našel dlažební kostku. Čas letěl a pan Zelený se chtěl dostat „ven,, za každou cenu. Vzal kostku a začal s ní mlátit do dveří. Po pár ranách zjistil, že kromě poničení plastového krytí, mlácení nepřináší žádný zvláštní efekt.

Oba si dali další cigaretu a pan Zelený začal potřebovat močit. Díval se po nějaké flašce. Bohužel žádnou nenašel. Několik dlouhých minut rozmýšlel, zda má problém s močením vyřešit jako Chomi, ale nenašel na to odvalu. Chomi přeci jen močil v noci a né chvíli po obědě.

Aby toho nebylo málo Zelený začal potřebovat i na velkou. Když nenašel odvahu k močení z balkónu, se stolicí bude výsledek ještě jistější. Liduška začínala pomalu vyšilovat. „Já toho kreténa zabiju až přijde. Kdy si myslíš, že hodlá dorazit?“ „Doufám že brzo!!“ pana Zeleného napadlo, že by mohl sešplhat do desátého patra k sousedům. Tento nápad mu naštěstí Liduška rázně rozmluvila a radši zapálila další cigára.

Žízeň byla větší a větší. Cigaret bylo méně a méně. Chomi se stále nevracel a Liduška se Zeleným už ze zoufalství začali hrát slovní kopanou. Pomalu se začínalo stmívat a panu Zelenému byla v trenýrkách už vážně nepříjemná zima. Sucho v krku, plný močový měchýř a tlusté střevo. Žádný z těchto aspektů vypjatou situaci neulehčoval.

Po více než čtyřech hodinách čistého utrpení, po vykouření celé krabičky cigaret, po v této situaci skoro možném prasknutí močového měchýře, po po duševním odhalení až na kost přichází Chomi s blaženým úsměvem na tváři a ptá se „Jsem vás zavřel?“

Kéž by situace se zavřením pana Zeleného byla ojedinělým případem. Netrvalo ani 14 dní a pan Zelený byl uvězněn znovu.

Když si pan Zelený právě projel v hlavě celou situaci se všemi pocity, chutěmi, bolestmi najednou mu už pro něj nebyla ztráta Chomiho tak velká. Nemyslel to tak, že plastový bong bude spolehlivější než živý Chomi, i když bude.

Napěchoval bong potřetí, nasál a v tu chvíli věděl, že se bez Chomiho dokáže obejít. Stále má spoustu vzpomínek. A nejen vzpomínek. To, že Chomi zavřel Zeleného na čtyři hodiny s Liduškou na balkón, přineslo další řadu událostí. Vyfouknul obrovské množství kouře a usmál se.

5.10 Box

„Tak koupíme ten box.“ řekl Hans a pozvedl panáka vodky k přípitku. „Na box“ přitůkl pan Zelený. Boxem je myšlena pěstírna marihuany.

Hans je dobrý kamarád pana Zeleného. Kluci se znají už od první třídy základní školy. Často spolu seděli v lavici. Od první třídy, přes střední hotelovku, až po jazykovku byli vždy ve stejné třídě. Spolu začínali jezdit na prkně. Vyrůstali spolu.

Pan Zelený byl zrovna v těžké životní situaci. Měl za sebou nedávný těžký rozchod a asi tak úplně nevěděl co si počít.

Po pár vodkách na bouláči mu koupě pěstírny konopí přišla jako dobrý nápad. Hans už měl s pěstováním trávy nějaké zkušenosti, ale odledně pěstování pod lampou to byl naprostým nováčkem. Ovšem nadšeným nováčkem.

Kluci už několik let pěstují čudku ve sklenicích, kterou prodávají za pár drobných po kamarádech, ale pěstování skéra byla vyšší liga. Druhý den po vodkovém triatlonu kluci jeli do okresního města – Trutnova pro box.

Hans vzal svoji Škodu Octavia. Vzal si potřebnou hotovost. Do kufru hodil prkno a jel pro pana Zeleného. Přestože je marihuana v česku stále nelegální, v Trutnově je specializovaná prodejna pro její pěstování. Kluci měli velké odhodlání, ale zatím žádnou představu s čím by nakonec měli odejít.

Vešli do prodejny a z prvního stojanu na ně vybafly huličské propriety – bongy, popelníky, drtičky, mlýnky, skleněny a spousta dalších užitečných věcíček. Naproti vchodu byl pult s pokladnou a před ním stolek a křesílka. Po stole byly poházeny časopisy s konopnou tematikou a celý taneční prostor pana prodavače byl obložen papírky, blunty a filtry.

Zelený s Hansem chvíli chodili po krámě a obhlíželi pěstební techniku. Porovnávali různé druhy boxu a přemítali, který bude ten pravý. Při výběru boxu je potřeba vybrat další velkou spoustu věcí. Žárovku, zvlhčovačku, teploměr, vlhkoměr, časovač, odtahovou rouru, předřadník, kabeláž, stínidlo, větráky a spousta dalších převaděčů spojitostí. Skříň musí být správně velká, aby nebyly problémy s jejím umístěním.

Kluci byli v tomto oboru zatím naprostými zelenáči. Měli ovšem štěstí a narazili na prodavače, který měl svoji práci skutečně rád. Dali se do řeči a prodavač klukům podrobně

popsal, co je potřeba. Ti si nechali ve většině komponent poradit a vsadili na klasickou sestavu pro začátek. Box metr krát metr, dva metry vysoký. Žárovka 400 wattů.

Zaplatili patnáct tisíc Korun českých a šli hromadu nového zahradního náčiní naskládat do auta. Na zpáteční cestě z Trutnova se zastavili ve skiareálu Mladé Buky. Tady pořádně prohnaly prkna a předli podnikatelké plány.

5.11 Benzínka

Malča byl od rána v práci. Boty prodával už asi půl roku. Bylo to jeho první oficiální zaměstnání. Na svoji práci si zatím nikdy nestěžoval, ale poslední dobou si to vynahrazuje dvojnásobně. Čím dál častěji se zmiňuje o vlastním krámku s obuví. Zvažuje půjčku.

Celý den šplhaly teploty ke třiceti stupňům celsia a Malča se u prodávání bot zapotil víc než kdykoli předtím. Když hodiny ukázaly 20:00 pospíchal do svého Golfu a předpisy, nepředpisy se řítit směr Vrchlabí.

Už když dnes prodával tenisky Nike Air, velikost 46, myslel na to, jak se po práci vyhulí. Až do kosmíru. Už v autě žhvil telefon. Volal Zelenému. „Nějaký splify dneska?“ řekl Zelený místo pozdravu. „Čau, dáme.“

Malča ihned po rozhovoru se Zeleným vytočil Íčka. Ten se dlouho nerozmýšlel „V devět budu doma. Vem si longa. Čus.“ položil telefon na sedadlo spolujezdce. Longboard vozí stále v kufru.

Když dorazil domů, před barákem čekal Íček se svým longboardem. Před projížděkou bylo nutné udělat jednu zásadní věc. Nikdo doma neměl ani na brko, proto bylo potřeba zajet pro zásoby. Íček hodil longboard Malčovi do auta a vyrazili na zahrádku.

Zahrádka je chatka v chatové kolonii patřící Malčovým rodičům. Ten zde už po několik let pěstuje trávu ve skleníku u chajdy. Přestože letošní zima byla hodně dlouhá a zásoby trávy nejsou bezedné, Malča má na půdě stále tři plné krabice od bot. Snowboardových.

Když Malča, Zelený a Íček dorazili na zahrádku, našli zde Malčovu maminku. Chytala bronz na lavičce před chatou. „Co tady děláš?“ „Co ty tady děláš?“ nedala se maminka. „Já si přijel pro travču. Jedem se s Íčkem zhulit“ maminka nebyla z upřímné odpovědi moc šťastná, ale to už měl Malča plný gripák trávy a pospíchal k autu.

Před domem pana Zeleného kluci vyndali longboardy z auta a vydali se k dva kilometry vzdálené benzinové pumpě. Zelený s longboardem teprve začínal a bude mu ještě nějakou chvíli trvat než se s ním sžije, tak jako se snowboardem.

Oproti Íčkovi a Malčovi, kteří sjíždí veškeré kopce v okolí v jakémkoli stavu, není Zelený ještě tak vyježděný a jsou kopce ze kterých má pořádný respekt. Jedním takovým je zrovna kopec na jehož vrcholu Zelený bydlí. Íček Zeleného hecuje. „Nebud' posranej. To dáš. Jedem.“

5.12 Partyzán

Neděle, 30. června, den před letními prázdninami. „Zajdem dneska na pivo?“ píše Malča Zelenému, jak to dnes vidí. „To by šlo“ Zelený není proti. „Tak dáme Bouláč nebo Partyzán?“ nechávám Zeleného vybrat. „Nevim, je mi to jedno, ale na bouláč nejdu.“ svéráznou odpovědí nezklamal Zelený.

V 7 hodin večer měli sraz před Partyzánem. Zelený přijel s Íčkem. Íček řídil. Zelený se nemohl dočkat toho, jak do sebe hodí pár piv. Přes den na zahrádce stříhal živý plot a byl z toho vyčerpaný.

Před Partyzánem už čekala také Liduška. Teplota vzduchu se držela na příjemných dvaceti stupních. Sedělo se před Partyzánem na zahrádce. Řidič Íček si objednal nealko pivo Birell. Liduška nevinný výstřík, teda vinný střík. Dva ku dvěma. Malča a Zelený objednali Plzeňský Prazdroj.

„To je nejlepší pivo ever. Plznička je plznička.“ zvedal Zelený půllitr k tůkačce. Napil se piva a čtvrt půlitru zmizelo v jeho útrokách. Zapálil první cigaretu. Zrovna kouří lehké Chesterfieldky, kterým říká ameriky.

Na programu je téma, co kdo dělal dnes. Zelený vydrží poslouchat asi deset minut a rozpaluje další cigaretu. Vypadá dnes nějak nesyť. Něco ho trápí.

Íček baví skupinu hláškami z filmů. Jeho dnešní repertoár se skládá z citování Top Guna, Žhavých výstřelů a jeho oblíbený, již klasický Pulp fiction. Skupina dopíjí první rundu. Íček objednává místo velkého pita malé, jinak vše zůstává při starém. Vinný střík a dvě Plzně.

Z Íčka leze, že má ještě večer rande. Zeleného ihned napadl plán Z. Zahulit. „Dopijem a pojedem. Íčku, vezmeš mě na brko?“ dopil druhou Plzeň. „Jasně“ Íček ochotně souhlasí.

„Musíme se stavit doma pro propriety, na zahrádce pro travču a ještě na benzíně pro cíga.“ Zelený vykouřil u dvou piv necelou půlku krabičky. Servírce nechal čtyři koruny dýško a za dvě Plzně zaplatil 80 korun.

Íček ho zavezl před dům. Skočil domů a během dvou minut byl zpět s drtičkou, papírkama a ve svetru. Začínala se dělat zima. Další jízda končila o několik set metrů dál u Lidušky, která bydlela dva panelové domy od Zeleného. Liduška byla dneska až překvapivě tichá. V minulém týdnu ji trhali zub moudrosti a byla z toho celá špatná. „Buďte hodný kluci.“ rozloučila se a odešla.

Zelený koupil na benzínce lehký Chesterfieldy, na zahrádce nacpal igelitový pytlík trávou a jelo se na vyhlídku. Zelený vybral vyhlídku zhruba tři kilometry nad Vrchlabím s pěkným výhledem na město a do krajiny.

Stočil velmi precizní brko ze čtyř menších palic a podpálil. „Hoši, ONA se rozešla s tím debilkem.“ Ona byla bývalá holka pana Zeleného. Začal s ní chodit na konci prvního ročníku střední školy. Ona chodila o ročník výš a byla to nejhezčí dívka z celé školy.

Vztah jim vydržel skoro čtyři roky a Zelený dodnes neví, proč to vlastně skončilo. „Prostě to nefungovalo. Samá zasraná hádka. Už toho bylo moc.“ přesto si Zelený uvědomoval, že Ona byla jediná holka, kterou kdy miloval – nebo miluje.

Od rozchodu s ní uteklo něco přes tři roky, ale přesto rodina Zeleného stále nemůže překousnout, že to skončilo. „Krásná, hodná, pracovitá. Tý ses měl držet“ slyšel od nich nesčetněkrát v průběhu posledních tří let.

Ona studuje vysokou školu nedaleko od Zeleného. Od rozchodu se se Zeleným prakticky nestýkala. Narazili na sebe pouze několikrát, náhodou. Poslední dva roky chodila se spolužákem ze školy. To se však nedávno změnilo. Jsou to tři dny, co se Zelený dozvěděl přes facebook, že Ona je nezadaná.

„Přemejšším, že ji zejtra někam pozvu. Asi večere. Naposled jsem ji potkal na Votvíraku a celkem se ke mně měla. To jsem ale netušil, že je sama. Byl jsem tam s Liduškou, ale stejně se ke mně měla.“ „Měl bys ji pozvat“ měl jasno Íček.

Pan Zelený dohulil brko až k filtru a típnul ho o kládu na které seděl. Bylo asi deset hodin Íčka už naháněla dívka, které slíbil, že ji vezme na přehradu do Špindlerova Mlýna.

Íček vyložil Zeleného před Viktorou a ten šel po brku, spálenéj jak kacíř, na další dvě Plzně. Ve Viktorce zkouknul Wimbledonské čtvrtfinále mužů. Berdych porazil soupeře a postupuje do semifinále se světovou jedničkou Novakem Djokovičem.

Po druhé Plzni šel domů. Cesta je dlouhá asi čtyři kilometry, ale tentokrát Zelenému velmi utekla. Prošel městem, okolo partyzánu, přes most, rovnou ke kopci kde bydlí. Cestou se mu hlavou honily vzpomínky na ni, ale také přemýšlel, co dál.

Nešel po silnici, ale cestu si krátil přes louku. Když sešel z osvětlené cesty do louky, rozhostila se okolo něj naprostá tma. Oči si chvíli přivykaly na tmu, ale po chvíli ze tmy vystoupily hvězdy a svítily Zelenému na cestu.

Louka byla pokryta rosou a Zelenému začalo zatýkat do bot. Míjel jeden balík slámy za druhým. Zastavil se přímo uprostřed louky a zadíval se na hvězdy. „Jestli je něco víc, tak mi dej znamení. Ať tady přede mnou klidně přistane ufo. Nepotřebuju to dál nikam rozšiřovat, ale byl bych spokojenější“ říkal si Zelený pro sebe, pak to hodil za hlavu a řekl si „to je jedno, stejně vím, že je něco víc.“ Pořád myslel na svojí jedinou lásku, kterou měl v plánu již ten den ráno pozvat na rande po tříleté odluce. Good luck bro.

5.13 První pěst, Indoor

První rozjetí skříně padlo na Pana Zeleného. Hans mu rád přijel na pomoc se stavěním skříně. Zaparkoval před barákem Zeleného a prozvonil ho. Zelený vyběhl před dům a začal vyndávat komponenty na pěstování.

Celá skřín je úhledně zabalená do chemlonového vaku, tudíž nevzbuzovala žádnou zvláštní pozornost. Takové stínidlo, větráky, odtahová roura, květináče a pachový filtr, to už byl jiný kalibr. Kluci se pokoušeli dostat nepozorovaně do baráku. Zelený bydlel v domě se svojí nadmíru zvědavou babičkou, která už zase stála za záclonou.

Veškeré potřebné vybavení na pěstování bylo nanošeno do pokoje pana Zeleného. Jeho pokoj má rozměry 2 x 2,5 metru a převážnou plochu pokoje zabírá postel. Kluci po chvíli debatování usoudili, že box postaví do vzdálenějšího levého rohu pokoje. Kvůli odsávání k oknu.

Postel se musela přemístit a box měl být postaven přímo u hlavy spícího. Zelený byl z nového hobby nadšený a proto mu ani reorganizace pokoje a tříměsíční hučení větráku u hlavy, nedělaly vrásky na čele.

„Co rodiče?“ vyzvídá Hans. „Co by?“ zeptal se Zelený, přestože dobře věděl co má Hans na mysli. „No jestli jim to nevadí?“ „Nevim, tak jsem dospělej, tak prostě je to moje zodpovědnost.“ „Mamku jsem s tím obeznámil. Fotroj to říkal nebudu.“

Ani jeden z kluků není moc technicky založený. Naštěstí se box staví naprosto jednoduše. Podobně jako stan. „To je speciálně vyráběný pro zhulence. Aby to postavil fakt každej.“ Do půl hodiny stan stojí a lampa svítí.

„Tak tam naházíme rovnou i květináče s hlínou.“ rozhodl Hans. Položil si devíti litrový květináč na plovoucí podlahu. Rozřízl padesáti litrový pytel hlíny. Naklonil pytel nad květináč a pokoušel se trefit. Po naplnění všech devíti květníků na podlaze bylo hlíny minimálně na naplnění desátého. Ani to však Zelenému nezkazilo dobrou náladu. Společně ještě dali klíčit semínka a Hans odjel domů.

Zelený zůstal ve svém pokoji. Prohlížel si pěstební box na marihuanu a přemýšlel jak moc mu tahle kouzelná skříň změní život. Vzpomněl si na Narnii.

5.14 První signální

3.7. 2013, středa. Minulou noc se Panu Zelenému zdálo, že mu Ona - bývalá, životní láska napsala sms, ve které ho zvala na schůzku. Posledních pár dní na ni musel často myslet. Nedávno se dozvěděl, že je nezadaná.

Probudil se. Rozhodl se ji oslovit. Ještě si zmapěti pamatoval její telefonní číslo. To číslo které se snažil zapomenout přes tři roky svého života. Vytáhl svůj Iphone a napsal sms. „Čau, jak se máš? Už máš taky prázdniny??:) Zelený poslal sms v 8:05.

Celé dopoledne stepoval na dopravce. Potřeboval si dát značky do depozitu. Jeho motorka měla už dva roky prošlou technickou a celkově byla ve špatném stavu. Po tří hodinovém čekání, když konečně přišel na řadu, paní u přepážky mu sdělila, že motorku přihlášenou na tátu může odhlásit jedině táta.

S nepořízenou jel na oběd k babičce. Posledních pár dní jezdí Zelený na jídlo k babičce. Ona mu stále nepsala. Zelený si říkal, že by v tom byl čert, aby se neozvala. Telefon si však nechal raději v autě.

K obědu bylo Krkonošské kyselo, jeho oblíbené, a bramboráčky s masovou směsí. Zelený snědl devět bramboráků a dva talíře polévky. Byl plný.

Po obědě babičce pustil přes HDMI kabel z počítače do televize druhý díl Stmívání – Nový měsíc. Ten Ona měla vždycky ráda. Zelený zrovna myslel na ni, když se vrátil děda z nákupu. „Běž si to přeparkovat. Soused seče trávu, tak mu s tím cukni dopředu.“ Zelený vstal z gauče a bez řečí šel auto přeparkovat. Celou cestu z bytu do auta Zelený přemítal, jestli mu už Ona odepsala.

Přišel k autu. Odemkl ho centrálem na klíčkách a sedl. Ještě než strčil klíč do zapalování, vrhl se po telefonu zahrabaném pod hromádkou papírů na sedadle spolujezdce. Žádná odezva.

Zelený přeparkoval. Nechal telefon v autě a vrátil se zpátky k babičce a dědovi. Sedl si zpátky na gauč a sledoval Stmívání. Neměl dobrou náladu. Když film skončil, Zelený si řekl, že to nebylo zas tak hrozný. S ní by se na to koukal rád.

Sbalil notebook do brašny, rozloučil se s prarodiči a odešel. V autě se opět ihned vrhl po telefonu, vycenil zuby a na tváři se mu objevil úsměv. Nová zpráva přijata. „*Ahojda, mam se suprove uzivam prazdniny zrovna jsem v chorvatsku na plazi:-D ale zitra uz jedem domu no. A co ty jak se mas?;-)*“ stálo v ní.

Zelený ihned napsal odpověď. „*Ty jo ty se máš. To bych si taky nechal líbit. Tak to už je z tebe pěkněj negřík co?:D já si taky užívám prázdnin, ale teda jen doma:D zrovna jedu k holičce pro letní sestřih ala paulie garand, tak mi drž palce, ať nevypadám jak blázen:D ...myslel jsem, že bych tě někam vytáh, třeba na věču:) na votvíraku jsme se pak uz neviděli, tak bych to rád napravil;))*“

Na tuto zprávu Ona celý den nereagovala. Zelený si začínal dělat starosti. Večer byl posedět s kamarády v partyzánu. Přijel autem. Pil Birelly a celý večer byl zamlklý, zamyšlený a jako by se vždy na chvíli zasekl u nějaké vzpomínky. Vypadal, že ho něco trápí. Jako by si pokládal otázky typu „Chci se k ní vrátit? Bylo by to po těch letech vůbec možné?“ a odpověďi neznal.

Liduška si všimla, že se Zeleným není něco v pořádku a začala šťourat. „Od toho máš kamarády, aby ses svěřil.“ Zelený neměl potřebu se svěřovat a dál si přemýšlel nad svým.

Ve 23:00, po dopití páté rundy celý stůl zaplatil a jelo se domů. Zelený odvezl kamarády a sám se řítit prázdnými ulicemi k domovu. Pospíchal. Nemohl se dočkat jointu. Myslel na ni a říkal si „Proč neodepsala?“

Ihned jak přijel domů, stočil pořádnou mrkev a zhulil se jak blázen. Zapnul počítač, pustil si dva songy od Rytmuse. Píp. Píp. Píp. Nová zpráva přijatá.

5.15 Inkvizice

Sobota, 6. července, Den upálení mistra Jana Husa. Zelený měl také v plánu spálit se jako kacíř. Probudil se hodinu po dvanácté. Spocení. S bolavým břichem. Myslel na ni.

Včera celé odpoledne a velkou část večera strávil s kamarády popíjením piva.

Iček odvezl Zeleného domů. Kamarádi se rozloučili. V půl dvanácté už doma pěchoval první bong. Nasával z plných plic. Na večer měl připravenou pěknou hromádku trávy. Neměl nikoho doma.

Zahnízdil se v obývacím pokoji. Připojil počítač do televize a naladil pár krátkých videí. Video Vyhul pytel čůráků od C.K. Louise ho málem přivedlo k slzám. Pak narazil na Univerzitu pro příšerky online. Nemohl se toho filmu dočkat. První díl, Příšerky S.R.O., byl jedním z neoblíbenějších animáků Zeleného.

Zhulený se rozložil do koženého gauče a užíval si výborného pokračování. Už prvních pár záběrů mu vykouzlilo úsměv na tváři. Řekl si, že je to pohoda, když je pohoda.

V půlce filmu šel zvovu narvat bong. Pod balkonem ještě vysedávali prarodiče s návštěvou a pili víno. Zelený se snažil být nenápadný. Svoji babičku by srovnal s Krakonošovou Sojkou. Bong při každém nasátí bublal, ale babička nic neslyšela. Pila hodně vína.

Zelený vyhulil pár paliček a vrátil se z balkonu do obýváku. Vypadal jak zombie. Nikdy moc netrpěl na zarudlé oči, ale teď je měl červené jak řeka. Helena promine. Když se podíval na velkou plazmovou televizi, začal být zvědavý, jak na ni poběží porno.

Zabrousil na server návratdoreality.com, kde ho zaujalo hned jedno z prvních videí. Většinou je na výběr porna větší pedant. Zkažená úča #4, zapnul první část dvoudílného videa. Délka první části přes 109 minut. Zelený dlouho masturbuje.

Hodinu po půlnoci dostal Zelený pořádný hulihlad. Moc se mu nechtělo vstávat z pohodlného gauče, ale hulihlad je svině. V lednici našel poslední porci lasagní od babičky. Hodil ji na talíř a dal do mikrovlnky. Namazal si loupák máslem. Udělal citronovo-mátovou

šťávu. Z lednice vzal krabici mléka, jahodový jogurtový nápoj a ze špajzky dvě tatranky a pytlík arašídů.

Vyndal syčící lasagne z mikrovlnky. K nim na talíř přihodil loupák s máslem a nějakým záhadným způsobem pobral i všechny ostatní dobroty. Měl chuť na pořádné guilty pleasure. Online na netu narazil na film Perfect Pitch - Ladíme!

V hlavní roli Anna Kendrick. Zelený ji už nějakou dobu sledoval, prý je to talent. „Ve Scottoji Pilgrimovi jsem si ji všim.“ vypadlo už několikrát Zelenému z pusy. Systematicky se pustil do dobrot. Začal lasagnemi, následoval loupák a tatranky. V průběhu pikniku dobroty zapíjel mlékem a šťávou. Zakončil to půllitrovým jogurtovým nápojem a dal se do oříšků.

Celá hostina nezabrala víc než pár minut a ani Anna Kendrick už neudržela Zeleného pozornost. Šel spát. Celou noc se mu zdálo o ni, kromě části snu, ve které ho udělala mamka.

Už dva dny se Zelenému neozvala. Nebyl si jistý jestli to poslední sms zprávou nepřehnal. Teď mu zbývalo jen čekat. Neměl chuť na vytváření hodnot, proto se zařekl, že dneska bude celý den doma. Bude se zhulovat, koukat na filmy, myslet na ni a čekat na odpověď.

5.16 Velké čekání

Zelený dál marně čekal na odpověď. Nutně potřeboval změnit prostředí. Dny trávil na koupališti nebo v posilovně a nebylo mu moc dobře. Z toho věčného čekání a myšlení na ní byl celý roztěkaný a nedokázal správně zachytávat myšlenky.

Při dnešní cestě do bazénu mu Malča nabídl jestli nechce na dva dny na Mácháč. „Pojedem ve středu ráno. Vykoupem se. Pochlastáme, pogrilujem a ve čtvrtek odpolko domů“ snažil se Malča navnadit Zeleného. Ten však žádné velké přemlouvání nepotřeboval. Rád vypadne kamkoli. Jen aby na ni nemusel pořád tak myslet.

„Rozhodně to hecnu. Kdo všechno pojede?“ zajímalo hned Zeleného. Malča vyjmenoval členy expedice na Mácháč. Zelený si hned potom začal brousit zuby na jednu členku výpravy. Jeho mozek se alespoň na chvíli odmyslel od ní a zamyslel se nad ní. Není Ona jako ona. Dvoudenní výlet na Mácháč začal pro Zeleného splňovat svůj účel ještě než vůbec začal.

Zelený začal přemýšlet, co bude potřeba sehnat. „Piva a vodku koupíme zejtra. Jinak nic nepotřebuješ. Vezmu si tak jedno triko. To mám na sobě. Hlavně bong.“ „Jo ale taky stan budu potřebovat.“

Zelený žádný stan nemá a proto si ho musí někde vypůjčit. První osoba na kterou si vzpomněl byla Liduška. Když si vybavil scény, které byla Liduška schopná kvůli stanu udělat, začal přemýšlet o spaní pod širákem. Nakonec vzal telefon a napsal. *Čau Lidu, tak co kingergarten party? Už vám ty hajzlíci přerostli přes hlavu??:D...potřeboval bych stan na středu. Chceš mi ho půjčit?:D*

Liduška neodpověděla. Druhý den volala Zelenému jestli by šel na kačák „V 7 u mě.“ Zelený potřeboval stan. Rozhodl, že na pivo s Liduškou půjde. „Půjčíš mi ten stan?“ byla první věta Zeleného po pozdravu. „No řešila jsem to s mamkou a půjčím ti ho, ale pak mi koupíš novejš.“ vylezlo z Lidušky.

Zelený chvíli nevěděl jestli si Lída nedělá srandu. Když zjistil, že nedělá, začal se proklínat, že se jí vůbec ptal. Hlavou mu běželo něco jako: „To si snad dělá prdel. Rozhodně ti žádný stan nekoupím“ ale nakonec celou věc přešel mlčením a tázavým pohledem WTF??

„Tak snad radši jdem na ten kačák.“ Liduška ještě naposledy zkontrolovala svůj zevnějšek v celopostavovém zrcadle, cvičně se usmála a šlo se. Před domem se Lída zdála Zelenému nějaká přešlá. Dnes se vrátila z dámské jízdy, která se konala na chatě jedné z Lidiných kolegyně. Na chatě dva dny pila skupina žen a u toho hlídali své děti. Liduška žádné děti nemá, ale je přesvědčená o tom, že z ní jednou bude výborná matka.

„Tak co párty s fakanama?“ zeptal se ze slušnosti Zelený. Liduška se nejdřív začala vyprávět, co všechno s dětmi dělala. Vyprávěla, jak byli v lese na procházce, že jí všechny děti měly strašně rádi, jak jí kolegyně chválili, že to s těma dětma prostě umí. Očka jí zářily a o dětech mluvila s velkým zaujetím.

Stále však vypadala, že jí něco trápí. Když jí Zelený řekl, že je nějaká divná. Nejdřív se zdráhala mu něco povědět. „Né to je tajemství.“ Zelený však věděl, že Liduška žádné tajemství udržet nedokáže, že se už nemůže dočkat a všechno hodlá ještě za čerstva vyzvonit.

„Veronika je těhotná.“ takřka okamžitě vypadlo z Lidušky. Po této větě už následoval nepřetržitý slovní gejzír, kterým Liduška nenechala na Veronice nit suchou. Celou cestu na kačák Liduška probírala Veroničino těhotenství ze všech možných úhlů pohledu. Zeleného

skoro nepustila ke slovu. Mohl se vyjádřit pouze jednou nebo dvěma větama jen tehdy, když se zrovna Lída potřebovala nadechnout.

Veronika byla Liduščina nejlepší kamarádka, možná jediná. Přesto se na ni jen za cestu na kačák strhlo takové množství kritiky, že musí škytat ještě dnes. „Ona vůbec nemá ráda děti. Ona nedokáže pohlídat dítě ani na 24 hodin. Ona...“ následovalo další Liduščino chválení svého vztahu k dětem.

Na kačáku si Zelený objednal jednoho Kozla. Liduška brusinkové Frisco a pokračoval monolog o Veronice v šestém týdnu těhotenství. Zeleného ještě tento monolog ani nezačal zajímat, ale teď už ho doslova vytáčel. Ani ten Kozel mu dnes nechutnal. Vůbec nevěděl, proč by měl Liduščiny výlevy poslouchat a chtěl co nejdřív dopít, jet domů a zhulit se.

Vzal telefon a volal bratrovi. „Hele přijed’ pro mě na kačák.“ Ještě než dopil první pivo, bratr už přicházel ke stolu. Rychle dopil, nechal Lidušku Liduškou a jel domů. Doma napěchoval chomího a zapálil. Tento postup párkrát zopakoval, pustil několik dílů seriálu Freaks and Geeks a usnul.

Ráno o půl deváté ho probudil telefon. Volal Malča, že ho v devět nabere. Zelený vylítl postele a začal si balit věci na Mácháč. Nejdřív vyndal vodku z mrazáku, hruškový džus z lednice a strčil je na dno batohu. Následně přibalil triko, ručník, kartáček a pastu na zuby. Největší dilema měl s bongem. Nevěděl jestli ho vzít nebo nevzít. Nakonec s těžkým srdcem nechal chomího doma.

Hodil batoh na záda. Do ruky vzal spacák a polštářek ve tvaru budíku. Na hlavu posadil slamák, sluneční brýle a vyšel před dům na parkoviště. Malča už tam čekal.

Kombík byl plně naložený a nikdo by nehádal, že skupina jede na Mácháč pouze na jednu noc. Zelený se posadil na sedadlo spolujezdce, pod nohy vyfasoval gril. Ještě bylo nutné nakoupit nějaké věci, proto Malča zastavil u Penny marketu.

Zelený potřeboval koupit cigarety. V penáči nemají velký výběr cigaret a Zelený neměl moc přebytečné peníze na rozhazování. Místo oblíbených lehkých Marlbores sáhnul po lehkých Petrách. „Ty kouříš Petry? Těší mě. Já jsem Petr.“ podával Malča Zelenému ruku.

Zelený bouchl smíchy. Paní prodavačka u pokladny se nestačila divit. Když se trochu uklidnil, vzal si drobné, lehké Petry a odešel k autu. Po cestě si zapálil, otevřel první plechovku Braníka a zakousl se do čokoládového donuta.

Celou cestu v autě kolovaly dvoulitrové flašky ochuceného piva a v rádiu hrál hiphop a drumy. Po několika ujetých kilometrech a pár vypitých flaškách přišla řeč na hrací karty. „Kurva, karty bych zahrál.“ měl jasno Zelený.

Další zastávka byla u nejbližší trafiky. Zelený vyskočil z auta a šel se poptat na mariášové karty. Chtěli hrát prší. „Dobrý den, máte karty?“ „Jednohlavý, dvouhlavý a kanastu“ vystřelila prodavačka při těle svoji odpověď. „hmmm tak mi je dejte no.“ Zelený nechtěl kanastu, ale říkal si, že je to lepší než nic. Když paní prodavačka s vynaložením veškerého úsilí konečně vytáhla karty na stůl, zkusil Zelený štěstí ještě jednou. „Fakt nemáte spíš karty na prší?“ „Dyť říkám, jednohlavý a dvouhlavý.“ prodavačka nebyla úplně šťastná. „Tak já si vezmu radši ty na prší no. Dvouhlavý.“ nepotěšil ji Zelený. Co nejrychleji zaplatil, sklopil oči a vystřelil z trafiky. Cestou k autu se musel smát.

Zbytek cesty se celé auto bavilo příhodou z trafiky a říkali, že Zelený je fakt debil. Malča měl vyhlídnutý kemp Borný. Museli objet celé Máchovo jezero. Chvilku bloudili, ale nakonec se jim podařilo kemp najít.

Malča šel zařídit potřebné ubytovací procedury na recepci. Vrátil se s účtenkou na částku 380 Korun českých. Zaparkoval a po chvilce hledání vhodného placementu, našli místo kousek od vody.

Postavili velký stan pro celou skupinu, čímž zajistili Zelenému střechu nad hlavou. Vybalili všechny potřebné věci z auta a šli na pláž. Vyhrátý písek si nemohli vynachválit a ani voda nebyla tak studená. Zelený vypil pět plechovek Braníku a po pár hodinách polehávání na pláži, prokládáno koupáním v Máchově jezeře, si půjčili dvě šlapadla a dvě hodiny vehementně šlapali. „Holky budou šlapat.“ „Jo a kluci budou dělat pasáky.“

Dopadlo to tak, že jedno šlapadlo vzali kluci a jedno holky. Každý si šlapal po svém. Sluníčko stále pralo naplno a nebe bylo bez mráčku. „S tou travčou jsme to podcenili. Zhulil bych se jak pes. To by ty šlapadla chytly úplně jinej rozměr. Vyhulenej bych tady kydnul klidně čtyři hodiny.“ Dvouhodinové ježdění křížem krážem po jezeře všechny vyčerpalo a všem pořádně vyhládlo. Přišel čas na grilování.

Po vydatné večeři, všichni totálně přejedení, by nejraději šli spát. Čekala je však velká spousta alkoholu, co byla potřeba vypít. Zelený vzal prázdnou dvoulitrovou pet láhev a v polovině ji přeřízl. Do vzniklého kelímku nalil vodku s hruškovým džusem. Malča nalil

vodku do skleněného pulitru od Kofoly a dolil multivitamínovým džusem. Ostatní pili rum s kolou.

Hráli karty a po chvíli hraní již neměli, co pít. Uklidili gril, křesílka a ostatní věci do stanu a vydali se do jediné otevřené hospody v kempu. Malča se Zeleným objednali Plzně a shodli se, že je půjdou vypít na pláž. Malčovi přítelkyni se to moc nezdálo. Tvářila se jako kdyby zrovna kousla do citronu, nic však neřekla.

Zbytek skupiny nechali sedět v hospodě a vydali se na pláž. Na pláži byl naprostý klid. Nikde ani noha. Jediný zvuk vydávala voda, která klidně narážela na břeh. Kluci sedli na jedinou lavičku v okolí a debatovali.

Jedním z prvních témat byla Liduška. „Už mě to s ní nějak nebaví. Pořád jen někoho drbe. S ní se fakt řešej jen drby.“ začal Zelený. „Neříkám, že s ní nikdy nepůjdu na pivo, ale čím míň s ní budu, tím líp. Jana ji taky moc nemusí.“ pokračoval Malča. „Nevím na co si hraje. „Tu holku už měl každej. Každěj řeší její pekáč. Až ti řeknu všechno, řekneš jenom no ty kecáš. Zajímalo by mě, s kým takováhle holka může skončit. Ten člověk bude chudák.“ zdá se, že Malča má na Lidušku pěknou pifku.

„Co Ona? Už se ozvala??“ ptal se Malča. „Hochu nevím. Je to na hovno. Ozvala se, že nemá čas. To je jak kdyby se neozvala vůbec.“ stěžoval si Zelený, kterého to evidentně velmi trápilo. „Musíš naladit ignor.“ snažil se Malča poradit kamarádovi. „No já už ji před hodinou psal, takže to moc ignor není.“ Zelený si nemohl pomoci a v podroušeném stavu ji poslal zprávu.

„Musíš ji fakt ignorovat. To zabírá na všechny kundy. Chce to bejt trochu zmrdeček.“ opakoval se Malča. „Je to na hovno. Když se k nim snažíš chovat normálně, tak nemaj zájem a když je necháš trochu vycukat, jsou hned celý říčný. Holky jsou nejhorší zvířata, co jsme si mohli ochočit.“ uzavřel Zelený a šel pro další rundu.

Vrátil se s dalšíma dvěma Plzněma. Vytáhl zapalovač, kterým obě piva otevřel. Jedno podal Malčovi a zapálil si cigaretu. Teď už konečně lehké Marlboro. Petry už dokouřil.

„Ten Hans je taky pěkněj zmrd. Hlavně mi přijde, že se dost změnil. Minule jsem si s ním neměl ani pomalu co říct.“ stěžoval si Malča na dlouholetého kamaráda. „Nejhorší je jak je vychcanej. To byl sice vždycky, ale poslední dobou mě to pěkně vymrdává.“ Zeleného už Hans taky vytácel pěknou dobu. „Třeba minule na plese. Ten debil neplatil ani vstup.

Klasicky tam vyjebal s těma páskama, ale nejvíc mě dostal s tou tombolou. Von chodil po kulturáku a po zemi sbíral už rozbalený nevýherní lístky, točil je zpátky do ruliček a pak tam chodil a prodával to. Fakt debil.“ „No já vím. Taky jsem k němu přišel, zhulenej jak párek, a říkám mu, Hansi to se ti jednou musí vrátit ty vole. Jenže von jen čumí a ta jeho nána taky. Jen se blbě směje.“

„Proč se s tebou vůbec rozešla? Mě by to hrozně sralo, kdyby to skončilo kvůli nějaký pičovině.“ ptal se Malča. Zelený se nerad bavil o tomto tématu. Kamaráda však nedokázal odmítnout a pokusil se mu dát alespoň nějakou odpověď.

„Ty vole, to se takhle nedá říct. Mělo to tak milion důvodů, ale třeba namátkou nějakýj příklad. Byl jsem prostě debil. Třeba jsme spali u nás doma a Ona asi ve tři ráno, že nemůže spát.“ začal Zelený. „No když nemůže spát, tak chce mrdat.“ skočil mu do řeči Malča. „No jenže já jsem řek, když nemůžeš spát, tak nebudeš no. Rosvítíl jsem světlo a začal na ni mluvit. Po chvíli už toho měla dost a chtěla spát. Jenže já ji nenechal. Když se otočila a snažila se usnout, vždycky jsem do ni strčil a nenechal ji.“ pokračoval Zelený. „Tak to seš magor kámo.“ „To já vím. Byl jsem mladej a byl jsem fakt pičus. Když jsem ji asi hodinu takhle terorizoval, už z toho chudák začala brečet. Zralej do blázince no. Nevím proč jsem to dělal.“ Zelenému to bylo líto, ale vrátit to bohužel nelze.

„Takže se na tebe vysrala?“ „Jojo už toho měla prostě dost. Vůbec se ji nedivím.“ „A chtěl bys ji zpátky jo?“ „To bych chtěl jak nic jinýho na světě. Nevím jestli není pozdě, ale věřím, že by to mohlo fungovat.“

Janu, Malčovu přítelkyni, už asi taky nebavilo sedět v hospodě a přesunula se na molu. Asi 100 metrů od lavičky, kde seděli kluci. Na molu se dala dohromady s úplně cizím klukem a pořád tam něco řešili. Malča tvrdí, že Janě věří, ale přesto mu její chování pěkně hnulo žlučí. Každou chvíli se díval směrem k molu a snažil se vykoukat, co se tam děje. „Oni se tam snad fotěj. Hochu kdyby mi někdo dělal do holky, tak bych ho asi zabil. Fakt. Ty víš, co jsem si už zkusil s těma minulejma cuchtama. Fakt by mě to bylo jedno. V afektu...“ Malča začínal být v ráži. Posilněn alkoholem si nebral servítky.

Nakonec udržel nervy na uzdě a zachoval si klidnou hlavu. „Prostě naladím ignor no. A zejtra pozná středověk.“ Janu nechal sedět s cizincem o půlnoci na molu a se Zeleným se vydali ke stanu. Před stanem dali poslední cigaretu, dorozebraли celý svět a šli spát.

Ráno hrozně foukalo. Zelený okolo desáté vylezl ze stanu a začalo pršet. Rychle sbalili stan a jeli domů.

5.17 Sobota u Zelených

13.7., Sobota, Zelený se probudil před jedenáctou dopoledne. Ještě než stačil otevřít oči vybavil si sen, který se mu právě zdál. Byl na své chatě. Vypadala jinak než ve skutečnosti, ale věděl, že je to jeho chata. Byl tam ještě Íček, Martin a Liduška.

Íček s Martinem na Lidušku různě doráželi. Hladili ji a strkali svoje ruce mezi její nohy. Lidušce se zvýšená pozornost věnovaná jejím stehnům docela zamlouvala. Pouze občas hodila očko na Zeleného, který se držel opodál.

V jedné chvíli jako by se to v Zeleném nějak zlomilo a přiskočil k trojici laškujících. Popadl Lidušku kolem ramen a spustil „Liduška vám neřekla, že dneska chceme spát spolu.“ Kluci jako kdyby se náhle vypařili a Liduška Zeleného objala „To jim nemusíš říkat. Stačí, že to my dva chceme.“ zakoukala se Liduška pozorně Zelenému do očí „Já tě chci. Fakt. Uděláme to?“ Liduška ležela na Zeleném a stále mu upřeně zírala do očí jako by se snažila vyčíst odpověď. Zelený si nebyl jistý zda to chce udělat. Snažil se však nedát na sobě nic znát a opětoval upřený pohled.

Ucítil jazyk Lidušky ve své puse. Sice to byl jen sen, ale Zelený jako by opravdu ocucával Liduščin jazyk a okusoval její rty. V tom se probudil. Byl trochu spocený, trochu roztěkaný a okamžitě začal přemýšlet nad dnešním snem. Rukou nahmatal ztopořený penis a uvažoval, jaký ten sen mohl mít význam. „Asi žádnéj.“

Včera mu psala sms. Tahala ho na večer ven: *Caucik ahojik:)) Nechces s nama zajít na kacak dneska? Na chvíli, jdu makat zítra.. :) Zelený ji neodpověděl. Neměl ani peníze , ani náladu na vysedávání na kačáku.*

Zelený si sny skoro nikdy nepamatoval. Tenhle však ano, až do posledních, skoro až reálných detailů. Ona se mu už pár dlouhých dní neozvala a hulil naposledy v úterý. „Čekal bych, že po pěti dnech bez trávy se mi to v hlavě trochu vyčistí.“

Vstal z postele. Vzal notebook a přenesl ho do obývacího pokoje. Jeho otec byl v práci a mamka na nákupech. Chvilí brouzдал na internetu a pořádně nevěděl, co by měl vůbec hledat. Projel všechny záložky, které měl otevřené od včera a pak jen zíral na monitor.

Brzy se vrátila mamka z nákupu. Nesla velkou krabici plnou věcí. Krabici položila v kuchyni na stůl a dala se do vaření. Zelený přišel za ni do kuchyně a pozdravil ji. Optal se, co koupila a kde vzala peníze na zaplacení.

Jeho otec byl živnostník a poslední dobou se mu vůbec nedařilo. Včera přišla další obšílka s exekucí. Za posledních pár měsíců už několikátá. Teď jich však chodilo tolik, že to přestávalo být pěkné.

Mamku napadlo, že by po obědě mohli zajet za mladším bratrem Zeleného na něco dobrého. Ten pracoval ve Špindlerově Mlýně jako kuchař. Dnes měl směnu na horní stanici lanovky Medvědí. Zelený u něj v práci ještě nebyl a toto byla jedna z posledních šancí vidět bratra vařit. Ten měl už nahlášenou výpověď dohodou. Už jen čekal až šéf najde náhradu. Nemohl se dočkat.

Mamka zavolala bráchovi, jestli dnes můžou přijet. „Měli jste mi říct včera, abych to šéfnul s lanovkářema, ale zkusím to zařídit.“ Mamka donesla polévku do obývacího pokoje. Houbová s opýkaným rohlíkem na kostičky, Zeleného oblíbená. Během chvíle do sebe naházel plný talíř a čekal na hlavní. Dlouho se nic nedělo, tak se zašel podívat do kuchyně. Mamka zrovna smažila langoše. Vypadali pěkně a Zelenému se začaly sbíhat sliny. „Dám ti na to mozzarella jo?“ mamka věděla, že Zelený mozzarella nesnáší. „To vůbec. Normálně mi dej tu ... cihlu né?“ Zelený ještě nebyl úplně probraný a v hlavě mu stále rotoval dnešní sen. „Tak si ji nastrouhej. Táhle máš struhadlo.“ ukázala na parapet pod oknem.

Zelený nastrouhal talíř eidamu. Na langoš si nakydal ochucenou zakysanou smetanu, zasypal sýrem a odnesl do obývacího pokoje. Vychutnával si poslední sousto, když přijel táta z práce. „Čau.“ „Ahoj.“ pozdravil se Zelený s tátou a tím jejich konverzace skončila. Většinou takhle končila.

Šestiletému bráchovi pustil Zelený film Rošťáci. Koukali spolu na půlku filmu, pak ho pozastavil a jeli do Špindlu. Řídil táta. Mamka na sedadle spolujezdce. Zelený seděl vzadu s malým bratrem a celou cestu mlčel. Koukal z okýnka a pozoroval, co se kde děje.

„...já to objedná. Ona pak řekne, že to nechce a já se můžu oběsit. Žádný objednávky bez zálohy neber.“ zaslechl tátu debatujícího s mamkou. Táta nemluvil o sebevraždě poprvé. Minulý týden mluvil o provazu a smrti už několikrát.

Zelený neměl s otcem moc dobrý vztah. Nerozuměli si ani na základní úrovni vztahu, ať to znamená cokoli. Měli absolutně odlišné vnímání světa nebo možná si byli až příliš podobní. Zelený jen věděl, že nikdy nechce být jako jeho otec.

Přestože si s otcem nikdy nebyli blízcí, Zelený by mu nikdy nepřál nic zlého a velmi ho trápilo, že se mu, přes všechno vynaložené usílí, v obchodě nedaří. Z čím dál častějších otcových poznámek o provazu se mu vařila krev v žilách. Zkoušel si představit, co by otcova sebevražda představovala pro celou jeho rodinu a byl bezradný. Nic pořádného nevymyslel, ale nemohl se těchto představ zbavit.

Táta se po dlouhém naprostém tichu v autě, z ničeho nic, zeptal Zeleného, jak to vypadá s ní. „Tak co Ona?“ „Nevím. Nic.“ odpověděl Zelený a následovalo ticho až do Špindlu k Medvědinu. Za celý život spolu neprohodili víc slov než co by se vešlo do jedné epizody dvacetiminutového sitcomu. Nejspíš si dělal o syna starosti. V jeho očích byl Zelený, který je nezaměstnaný, věčně zamlklý a bez přítelkyně, naprosto ztracený. Zelený to viděl jinak, ale neměl žádnou potřebu otcův pohled na něj vyvracet.

Když dorazili pod Medvědin, otec na parkovišti nahlásil, že jedou za synem. To stejné nahlásil i lanovkářům a už po chvíli seděli na lanovce. Jofré, mladší bratr Zeleného vše zařídil a ušetřil tak rodičům pěkné a hlavně potřebné peníze.

Na Medvědině se rodina usadila do restaurace, pročetli jídelní lístek a mamka volala prostřednímu synovi. „Čau, tak jsme tady. Můžeš teď přijít nebo máš práci?“ Jofré byl v minutě tam.

Objednali jednu grilovanou klobásu a tři pomerančové Cappy džusy, kterým už vypršela lhůta minimální trvanlivosti a stály tak pouze zlomek své původní ceny. Jofré vzal Zeleného do kuchyně, hodil klobásu na gril a šli si zakouřit na střechu. Zelený neměl cigarety, tak mu Jofré dal jedno lehké Marlboro.

Jofré ještě nalil tátovi bramkorovou polévku, která se mu ten den extrémně povedla. Poseděl s rodinou na terase a za půl hodiny bylo po všem. Mamka zaplatila 250 Korun českých i s dvanácti korunovým dýškem pro servírku a lanovkou jeli zase dolů. „Kolik stojí ta lanovka?“ zajímalo tátu. „asi stopade na jednoho jedna cesta.“ odpověděl Zelený. „Takže taková čtyřčlenná rodina zaplatí dvanáct stovek a ještě ani nic neviděla.“ počítal táta. „Hmmm zadarmo to je lepší no.“ automaticky odvětil Zelený a dál se o to nezajímal. Cesta ze Špindlu do Vrchlabí probíhala zase v klasickém silent módu.

5.18 ...to be continued

Když se vrátili z rodiného výletu ve Špindlu. Rozhodli se vzít rodiče malého brášku, karavan a jet na tajný výlet. Otec se Zeleného dnes několikrát ptal „Pojedeš s náma?“ „Nee. Nepojedu.“ vždy s mírným ironickým úsměškem reagoval Zelený.

Během chvilky se rodina sbalila a odjela neznámo kam. Jofré pracoval až do noci ve Špindlu. Zelený měl být pro sebe a chtěl se zhulit. Zavolal Malčovi co dělá. Jestli se nechce stavit. „Máš volno? Rodiče odjeli pryč. Můžem dát nějakou bongovačku?“ Malča byl taky do noci v práci a zítra zase brzy do práce vstává. Hlavně šel opíchat svoji dívku. No nedorazil.

Zelený si řekl, že pobude doma. Sobota bude ve znamení bongu a filmu. Zapnul počítač na televizním stolku a pustil první film, porno film. Do lišty vyhledavače rychle naklapal www.xvideos.com.

Napsal footjob, klik search. Deset minut koukal jak to nějakéj opálenej chlápek dělá zrzavý paní mezi chodidla. Potom vyjel a zadal si heslo MILF. „Prdelatá mamina tam začala poskakovat na nějakým klučinoj.“ Zelený vytáhl pind'oura, párkrát přetáhl a udělal se. Bohužel nebylo po ruce nic lepšího než otcův kapesník. Utřel se a strčil kapesník do trenek.

Dostal chuť na bong. Na nočním stolku našel několik palic. Napěchoval chomiho a poslal mozek na věčnost. S počítačem vyšel na balkón. Posadil se na lavičku, kterou nedávno sám natíral. Otevřel si word office a snažil se dát do kupy pár vět nějaké povídky. Zrovna psal šílenou sci-fi povídku o přistání šťastného prince v zemi Greenland. U psaní poslouchal drumce, vyhulenej až na půdu. Vzpomněl si na dnešní sen. Divočiny s Lídou. Ještě teď měl ten jazyk v puse.

Jak byl zhulený, tak se mu vybavila vzpomínka, jak tenkrát líbal ji s vyschlou pusou, když se spolu prvně zhulili a líbali se. Suché jazyky o sebe drsně třely. Jak rád by se Zelený teď třel jazykem o ni.

„Co by ten sen mohl znamenat?“ kladl si Zelený dokola tuto otázku. Po pěti vykouřených cigaretách měl Zelený pět řádků povídky. Seděl nad tím a nějak nebylo co psát. Když v tom se ozval telefon.

Zelený se zhrozil. Neměl chuť s nikým komunikovat. Byl rád, že má svůj klid a může pracovat. Telefon čtyřikrát zazvonil. Vzal ho ruky, ten telefon, a podíval se na display. Íček. Zelený věděl, že Íček volá, že jde s Lídou do hospody, jestli se nechce taky přidat. Zelený

něměl žádné prachy. Z minulého týdne babičce dlužil 1200 Korun českých bez kterých by se na Macháč nepodíval. Za své poslední peníze si dnes koupil krabičku lehkých Chesterfieldek.

„No čau. Co je?“ ochraptěle znějící Zelený. Po trávě má jeho hlas hodně zvláštní barvu. „Co děláš?“ začal Íček. „Ale něco tady píšu.“ „Nechceš jít se mnou a s Lídou do Partyzána na pivo?“ navrhnul Íček Zelenému plány na dnešní večer. Zelenému se vůbec nechtělo. Byl zhulený, hladový a bez peněz. Bylo třičtvrtě na osm a Íček říká „tak když si to nějak rozmyslíš tak dej vědět mě nebo Lídě.“ „Jasný v klidu. MEJ SE VOLE.“ típe Zelený telefon. Je si jistý, že nezavolá ani jednomu z nich.

Pokouší se soustředit na psaní, ale pořád myslí na něco jiného. Jen né na psaní. Zasekl se. Teď, když mu volal aktér z dnešního snu a Zelený má jít s ním a s hlavní aktérkou snu na pivo nemohl psát nic. Spisovatelský blok.

Chvilí koukal do otevřeného wordu na těch pár řádků, co napsal a věděl, že nic dalšího už dnes nenapíše. Vzal telefon vytočil Íčka „Zdarec. Hele tak jsem si to rozmyslel. Jdu taky. Beru auto a můžu tě vzít. V půl devátý jsem u tebe. Dej to vědět Lídě.“

Zašel si k babičce pro další stovku, bez dovolení si půjčil mámino auto a odjel. Doufal, že babička hned nebude volat mamce jako posledně. Nabral Íčka. Pak Lídu a jeli směr Partyzán. Po cestě vyprávěl historku s nákupem karet. Potom na rádiu naklapal čtvrtou skladbu z cédéčka Supercrooo. Dal volume doprava a nahlas si zarapoval refrén „Mrdám na majoritu. Nebudu pochodovat s davem.“

U partyzánu odbočil vlevo a zajel až na konec ulice. „Bylo tam někde místo?“ Zelený se otočil a chtěl auto zaparkovat co nejbliž hospodě. „Jasný. Jed“ dvouhlasně Íček s Lídou. Zaparkoval dvacet metrů od hospody a všichni vystoupili.

„Jak bylo na Mácháči?“ zeptala se Liduška. „Super to bylo. Byl jsem pořád dost opilej. Bylo to fajn.“ zhodnotil Zelený výlet na Mácháč. „Už se ti stejskalo? Mě se hrozně stejskalo. Říkala jsem Íčkoj, že se ti určitě bude stýskat a půjdeš.“ „Mě se vůbec nechtělo, ale musel jsem. Mě by z toho doma asi mrdlo.“ Liduška se na Zeleného usmála. Vypadala, že ho opravdu ráda vidí.

„Psal jsem doma povídku a Bffff“ rozhodil rukama jako by pantomimou ztvárňoval vybuchnutí hlavy. Přišla servírka a povídá „Birell, Plzeň, střík??“. Odhadla to naprosto správně. Birell pro Zeleného, Plzeň pro Íčka a bílý vinný střík Lidušce.

Ještě než servírka připravila nápoje, Liduška to hecuje „Už to rozdávej.“ Zelený zamíchal balíček karet a každému rozdál po pěti. „Tak hrajem vyřazovačku. Prohraješ hru a jdeš na čtyři karty, pak na tři a komu nezbyde žádná, prohrál.“

Íček byl pořádně ospalý a v jednom kuse zíval. Nebylo mu moc do řeči. Vůbec nekouřil, pouze do sebe lil Plzeň. Liduška za celý den vykouřila pouze šest cigaret. Teď si to vynahrazuje. Má první střík a už zvládla čtyři cigarety. Je to náruživá hráčka „Mamka mě dneska provařila. Sice už to bylo zahraný, ale musela jsem to tam vrátit.“ mluví o kartách i při hraní karet.

„Včera mi konečně přišly plavky. Objednala jsem si je minulej tejden z netu a jsou mi malý.“ Liduška letí příští týden na dovolenou na Krétu. Už se nemůže dočkat. „To není možný, že by ti byly malý. Dyť teď přece hubneš. Máš váhu jak na základce ne?“ snažil se Zelený Lidušce zalichotit. Velmi si potrpí na svou váhu „zhubla jsem čtyři kila, ale není mi to tady.“ Liduška ukazuje na prsa. „Plavky mě končej někde tady.“ přejíždí si horizontálně palcema těsně nad bradavkami.

„Já snad pojedu s tebou.“ Zelený měl radost, že dneska do Partyzánu zašel. Liduška s ním dělala divy. Liduška má moc pěkná prsa „Tady mám srdce. Sáhneš si jak tluče. Tady pod prsem. Chceš si sáhnout na prsa?“ Liduška s vyzívavým pohledem vyzívala Zeleného. „Ty si nechceš sáhnout na prsa?“ divil se Íček. Zelený koukal na Lidušku a hlavou mu projížděl dnešní sen. „Nechci díky. To není gentlemanský.“ ve skutečnosti by si s nimi mile rád pohrál.

Zelenému se nedařilo a po třech hrách už měl pouze dvě karty. Ostatní byli stále na pěti. „Máš asi štěstí v lásce.“ otočila Liduška známé české přísloví naruby. „To já jo no.“ odpověděl Zelený a lízl kartu.

Íčkovi zazvonil telefon. Chvilku se vybavuje a pak posílá telefon Zelenému. „Co to je??“ nechce sluchátko Zelený. „To je Martin. Je s Janou na Liščáku a chtěl sem hodit.“ stále máchá telefonem Íček. „Já pro ně nikam nepojedu. Nemusíš mi to dávat. Fakt nejedu.“

Martin, poslední článek do trojice snových aktérů, měl dorazit se svojí přítelkyní. Pěšky se jim nechtělo, ale nakonec jim nic jiného nezbylo. Zelený pro ně nesjel. Martin ještě poslal Lidušce sms, že teda dnes nedorazí, ale za chvíli už stáli ve dveřích.

Po prvním Birellu šel Zelený na záchod. Ve skupině byl známý svými nadmíru častými odchody na wc. Často říkával, že pivo jím vždy jen proteče. Během vypití jednoho

piva byl schopný jít i několikrát na malou. „Já už teda zase jdu na záchod. Proč říkám zase, když jdu poprvé?“

Vrátil se ze záchodu. Vždycky chodil na záchod pro invalidy. Záchod pro invalidy byl hned na chodbě vedle restaurace. Na klasické toalety se muselo po schodech dolů. Zelený byl líný a kolikrát si i říkal, že se cítí jako duševní invalida, jen na to ještě nikdo nepřišel. Zelený místo slovního spojení na pánech označoval záchod pro invalidy spojením na křiplech „Ty vole na těch křiplech mě fascinuje, že maj zvednutý prkýnko. Jakej křipl si zvedá prkýnko.“ „To musel bejt hroznej křipl.“ přispívá Martin svojí troškou do mlýna. „Myslím, že naposled tam byl Íček.“ směje se Zelený.

Karty jsou rozdané na další karetní partii. Připojili se i Martin s Janou. „Včera mi konečně přišly ty plavky.“ začala Liduška znovu o plavkách tentokrát k Martinovi. „Já vím no. Jak ti jsou malý. Tos mi už říkala.“ Liduška to za den stihla povědět tolika lidem, že ztrácí přehled.

Přišla servírka. Původní trojlístek zůstal věrný své první objednávce a zopakoval ji. Martin si objednal Gambrianus výčepní a Janě Kofolu do čtyřky. „Tak to nebudete mít opilou soulož.“ začala Lída. Íček začal zpívat písničku od Sodomy Gomory a Záviše – Opilá soulož „Vožralej jsem jako pytel, co se bude dít? Jen doufám, že nad tou pičou nebudu zas blít.“

5.19 Tetování

O půl čtvrté ráno se u Zeleného v pokoji ještě svítilo. Otevřely se dveře a Jofré strčil hlavu dovnitř. „Co děláš?“ zeptal se Jofré a už z této první věty šlo snadno poznat, že má pěkně nakoupeno. „Píšu povídku.“ odpověděl Zelený a prohlížel si opilého bratra. „Seš nachcanej jak carskej důstojník co?“ smál se Zelený. „Neeee.“ které znělo jako blééé. Měl docela skelný pohled „Zejtra jedu na dodělání tý kěrky. Chceš jet taky? Pojedu nejdýl o půl devátý.“ navrhnul Jofré o tři roky staršímu bratrovi. „Hochu to nevím, jak se mi bude chtít ráno.“ moc se mu nechtělo. „ale ráno mě probud' no.“ odložil sebe a počítač do režimu spánku.

Jofré měl vytetovaného padlého anděla na zádech, kterému zatím chybělo křídlo. Bylo nutné ho dodělat a ještě přitetovat Latinské úsloví, Spes non Confiditure – Naději nelze zničit, nad hlavu anděla. U tatěra byl objednaný na devátou hodinu ráno, třicet kilometrů od Vrchlabí.

V půl osmé ráno stál Jofré znovu ve dveřích do pokoje „Tak jedeš?“ Zelený otevřel splepené oči a měl před sebou velmi těžkou volbu. Na jedné straně se chtěl jet podívat, na straně druhé se mu vůbec nechtělo vylézat z vyhřáté postele. „Nevím, musím si to promyslet. Když nevylezu, tak už mě nebud’.“

Nakonec se přemohl. Vstal a oblékl se. „Dyžtak se dospím v autě.“ byla jediná věc, kterou měl po probuzení v hlavě. Vyšel před dům, kde čekali Jofrého kamarádi a kouřili. Byl tam Ždára, Vóna a Áňa, Ždárova přítelkyně. Včera měli chlastačku na chatě u baráku. Nikdo z nich nevypadal tak hrozně, jako Jofré. Zelený také zapálil cigaretu a nasadil sluneční brýle.

„Kdo bude řídit.“ zajímalo Zeleného. Jofré na to ani v nejmenším nevypadal. To už však všichni měli dokouřeno a bez odpovědi se začli skládat do auta. Jofré na sedadlo spolujezdce a jeho kamarádi dozadu.

Zelený stál před autem a jediné volné místo bylo na sedadle řidiče. Vůbec se mu nechtělo řídit. Po ránu byl rozbitý jak cikánský hračky a začal protestovat, že se mu taky řídit nechce. S protesty však neuspěl a tak mu nezbylo nic jiného než si sednout a odřídit to.

Jofré měl svoji Škodu Octavia Laurin & Klement zaparkovanou přímo u vchodových dveří pod kopečkem, na kterém je parkoviště. Strčil klíč do zapalování a nastartoval.

Stál okénko a odklepl popel z cigarety. Zařadil zpátečku a začal couvat do kopce k parkovišti. Koukal do levého zpětného zrcátka a dával pozor aby nenaboural otcovo auto. Když byl na úrovni tátova auta, rozhodl se otočit se autem kolem něj. Stočil volant doleva, zadní část auta se dostávala tam kam měla. Zapomněl však na dědovu garáž na pravé straně. Ozvala se velká rána. Narazil pravou stranou vozu přímo do rohu garáže „Co to kurva bylo?“ vyštěkl Jofré.

Podíval se na nabouraný roh garáže. Velká část rohu byla prakticky pryč. „Já říkal, že nechci řídit. Po ránu jsem vždycky hrozně na hovna.“ Zelený zacouval až za mamčino auto a všichni vystoupili. Pouze Zelený seděl v autě. Nechtělo se mu ani vstoupit, když viděl tváře ostatních hledící na naražený bok auta. Nakonec vylezl a šel se taky podívat.

Přední pravý nárazník byl zralý na výměnu. Sedřený, pomačkaný a celý špinavý od fasády. Zelený byl rád, že to neodnesl také blatník nebo dveře a snažil se odlehčit atmosféru. „Hlavně, že se nikomu nic nestalo. Přežili jsme“ naskákali zpět do auta a jeli směr Dvůr Králové nad Labem.

Cestou rozebírali co na to řekne babička a děda, co na to řekne mamka s tátou. Zelený hlavně přemýšlel, kde vezme peníze na opravu a kolik to bude stát. Zastavili se v Hostinném na benzínové pumpě. Zelený jde koupit cigarety. Z další půjčené dvoustovky, kterou Zelený včera vytáh z otce. Chesterfieldky zrovna došly. Rozhlíží se a nemůže vybrat správnou krabičku. Do oka mu padne cenovka 68,-. Objednává stovkové cigarety Phillip Morris.

„Jiný neměli“ hází stovkový ciga před Jofrého. Ten sedí u stolu a hraje si s mobilem. Textuje nový kamarádce. „stovkový jo? Ty vole, proč koupil patnáctiminutovky.“ „Ty stovkový by měli zakázat. Nebo zakázat všechny ostatní a nechat jen stovkový.“ všichni dokouřili.

Žďára se šel vykadit. Jofré vymočit. Zelený poseděl s Áňou u stolu před benzínkou. Vyprávěla o dovolené. Pusa se ji nezastavila. Zelený ji moc neposlouchal, nemohl odtrhnout pohled od Áňinýho výstavního poprsí. Áňa byla malá blondýnka s hnědýma očima. Jen při vzpomínce na ní Zelenému cuká v rozkroku.

Dojeli do Dvora Králové a zaparkovali před Domem tatéra. „Čau. Libor.“ podal Zelenému ruku. Byl to pokérováný čtyřicetiletý chlap. Dříve vařil pervitin, uchlastal si srdeční chlopeň a celkově v tom dost lital. Piercingy měl v puse i v nosu a v uších ohromné roztahováký. Působil jako velmi milej chlapík.

Dali společně cigáro a Jofré s Liborem debatovali o jejich společném známém. Zátka je ten společný jmenovatel. Zátka, Jofrého bývalý šéf kuchyně a Liborův bývalý parták při vaření pervitinu, velmi dobrý kamarád obou.

Típli cigarety do květníku na zídce a šlo se tetovat. Libor otevřel dveře do garáže. Přes garáž se šlo dál a do útulné malé místnosti. Všude byli samolepky snowboardových značek. Na stěnách visel plakát s Davidem Čonkou. Zelený má doma stejný plakát a David je jeho kamarád. „Čonka. Kamarád. Žádněj rasismus.“

Libor kreslil Jofrému na záda propiskou, pak vzal jehlu a tetoval. Tetovací pistole dělala nepříjemný monotónní zvuk. Po chvíli měl Jofré úplně krvavá záda. „Kdybych ti tady dal kohoutek tak bych moh stáčet na kroupy.“ ukazoval Libor mezi lopatky.

Zelený se začal bavit s Liborem o tetování „Hele jestlis viděl nekonečnej příběh? Tam je takovej amulet. Orin se to jmenuje. Takový dva hadi zakroucený v sobě a vzájemně si žerou ocasy. To jsem myslel, že bych si dal na pravý lýtko.“ chvíli si prohlíží svojí nadmíru

chlupatou nohu a přemýšlí, zda by to vůbec bylo vidět. „Nebo mám jiný. 12opic. Taky film. S Willisem a Pittem. 12opic jde do kruhu. To bych si dal okolo levého loktu s jednou větší opicí na předloktí.“ našel na telefonu radši obrázek. Telefon ukázal Liborovi.

„Jenže teď jsem totalně bez peněz. Úplně ale.“ Zelený koukal Liborovi pod ruce a sledoval jak tetování vzniká. Dostávalo opravdu pěknou formu. Z anděla už šel pomalu větší strach než z čertů. Jofré nehnutě seděl a psal nové kamarádce.

Každou hodinu šli na cigaretu. Stihli udělat tři. Tři hodiny života. Tři cigarety. Tři hodiny jehla v zádech. Jofré ani nemukl, ze zad mu srčela krev. „To Zátka mi tady vyvádí jinak. Každou chvíli řve. Jau ty vole. Jau. Jau ty vole jau.“

Libor dodělal poslední kontury písmen na Latinském úsloví, namazal záda vazelínou, překryl freshfólií. Jofré natáhl triko. Tetování už měl zaplacené. Ještě naposled si zakouřili a jelo se zpět do Vrchlabí.

Nechtělo se mu ani jet domu. Necelý kilometr od doma už měl pocit, že se v autě pozvrací. Z nabouraného rohu měl špatný pocit, ale říkal si, že se prostě nedá nic dělat. Jen vylezl z auta na parkovišti. Už tam stála babička s dědou. Zelený zkusil nasadit nezaujatý výraz a snažil se událost ležérně přejít. Říkal si, že babička z toho nebude týden spát a neměl náladu, aby mu vynadali jako malému klukovi. Prarodiče Zeleného překvapili. Děda sám navrhl, že ten roh opraví.

Doma Zelený vzal bong, trávu a notebook do chaty. Napěchoval bong, vyhulil tři palice a otevřel Word. Začal psát povídku, Pohádka ze zelené zahrádky.

5.20 Amnésie

Zelený sedí zhulený na chatě a píše. Přišla mu zpráva od Jofrého *Vole nezapomeň na tu nabíječku:-)* nechal ji na chatě. Jofré doma několikrát žádal Zeleného, ať ji přinese. Tomu se to klasicky vykouřilo z hlavy.

Po přečtení zprávy se zvedá, jde pro nabíječku a dává si ji do kapsy. Má pocit, že čím dál tím víc zapomíná. Dny mu splývají dohromady. Že neví, jaké je datum, už dávno neřeší. Většinou neví, jaký je den v týdnu. Nejvíc mu však vadí, že každý večer zhulený kouká na nějaký film a druhý den si nedokáže vzpomenou na jaký film koukal a nevzpoměl by si ani za petstotísíc euro. Tato indispozice mu vnukla myšlenku, že by si mohl zapisovat určité

okamžiky svého života. „Když si to zapíšu, tak v tom něco zůstane. Dáváš do toho dost. To, co má pro tebe nějakou cenu.“

Vždycky trochu tíhnul k psanému projevu. Kromě psaní sci-fi povídek a pohádek ze zelené zahrádky bude nucen kvůli paměti začít psát ještě deníček. Psal formou nadsázky a fikce, ale přesto si uvědomoval, že bez některých zážitků by to nenapsal, tak jak to napsal.

Jsou různé věci, které nás ovlivňují. V každém setkání s nějakým člověkem, každou přečtenou knihou, každým shlédnutým filmem. „Aj em too old foor dis stuff.“ Zelený vzpoměl na seržant Roger Murtaughoa ze Smrtonostné zbrani a na jeden díl HIMYMu. Chtěl by to zakonzervovat. Tuhle dobu v tomhle čase. Pocity, které v tu chvíli cítí a prožívá. „Je to blbá doba v blbém čase. Asi pro to ji mám tak rád.“

Autentické zápisky Zeleného budou použity jako další nástroj zkoumání. Zelený bude zapisovat různé osobní poznámky. To co je pro něj důležité. Nebude vůbec od věci tuto práci proložit jeho osobními postřehy - nějaký ten pocit, činnost nebo třeba jen kuriózní moment, který stál Zelenému za napsání.

Poznámky také poslouží pro lepší představu Zeleného harmonogramu. Jeho slovy v neupravené podobě s místem času a data bude protkána celá tato práce jako hudba v životě. Deníkové poznámky budou v neupravené podobě a já na ně nebudu reagovat ani je dále rozebírat. Jsou to jeho osobní věci. Ať si každý podle svého nejlepší vědomí a svědomí, udělá obrázek sám. Je to pouze pro větší komplexnost práce.

Napěchoval bong. Pustil si film a udělal první poznámku.

20:57, 15.7.2013 pouštím Tyson, vypínám po chvíli

21:30, 15.7.2013 honím si ho do 21:56

22:12, 15.7.2013 jím jogurt. Jahodový Müller Mix

22:17, 15.7.2013 dopjím krabici mléka

22:24, 15.7.2013 pouštím Psycho

23:11, 15.7.2013 druhá večeře v posteli. Čtyři tousty s klobásou, sýrem, kečupem a hořčicí

23:26, 15.7.2013 hermelín

0:30, 16.7.2013 režim spánku

5.21 Úterý u bazénu

11:22, 16.7.2013 vstávám

11:50, 16.7.2013 na poště vybírám složenku s přídávka. Otec je podnikatel. Naše rodina splňuje požadavky pro dostávání sociálních dávek.

12:48, 16.7.2013 oběd u babičky ve Branný. Hraju s Alánkem karty. Porážím ho v prší.

13:37, 16.7.2013 pouštím Vodu pro slony. Případá mi nelidský ubírat člověku právo na kouření trávy. Každý má mít právo na štěstí.

15:24, 16.7.2013 přijel jsem domů ze Branný. Jdu k bazénu. Do chaty.

„Měli by o ty Bartošový přestat psát.“ říká babička dědovi a čte noviny. Sedí na balkóně u bazénu. Zelený sedí v chatě před domem a slyší je přes bazén. Volá na něho babička „Z Itálie mají zprávy, že ji naměřili 3,37 promile.“ „To by každého normálního člověka zabilo.“ přidává se děda. „My, který nejsme zvyklý denně chlastat bysme to nezvládli.“ Zelený by to s tím zvykem na alkohol, zas tak černě neviděl.

Ptají se ho jak bylo na obědě u babičky v Dolní Branné. Chvilku nadávají na francouzského buldočka „Ta Kačena je pořád drží doma.“ chvíli se zas velmi diví „Budeme se bez nich muset obejít.“ uzavírá konverzaci Zelený. V chatě začíná psát deník:

16:02, 16.7.2013 Babička s dědou byli na alkohol zvyklý víc než dost. Víno pijou dennoděnně co jsem na živu. Když slyším výraz víno, vybaví se mi něco noblesního, na výši, ale oni jsou normální alkoholici. Nevím proč jsem začal svůj deník mýma alkohol holdujícími prarodičemi. Asi proto, že nemám rád, když pracuju a někdo mě přitom ruší. Včera jsem koukal na Psycho. Ten film miluju. Neznám žádný lepší film než Psycho. Naprostá ukázka geniální kreativity jednoho člověka. Samozřejmě myslím, Hitchcocka, né Normana Batese. Při tom filmu mě pokaždé mrazí. Filmařina je určitě věda. Zajímá mě, jestli se někdo někdo stane větším filmovým vynálezcem. Větším než Hitch. Mých deset oblíbených filmů je: Psycho, Pulp fiction, Matrix, Gladiátor, Vetřelec, Kill Bill, Dálnice 60, Vetřelec, Nekonečný příběh, 12 opic a Světáci. Koukám, že vetřelec se mi tam dostal dvakrát. No nechám ho tam. Stejně nesnáším nějaké žebříčky, ankety, soutěže a při slově top se mi směje pusa. Nic nikde nebude dogmatickej top. I tenhle nějaký žebříček se může ještě dnes změnit. Radši si napíšu namátkou několik mých stálic na které vzpomenu. S paměti to nemám úplně dobré a proto se omlouvám všem oblíbeným filmům na které zapomenu. Jedu. Bum. Volný pád, Vertigo, Pelíšky,

Titanic, Scarface, Casino, Noc v Roxbury, Star Wars Episode I, Kmotr, Rocky 4, Blade, Klub rváčů, Smrtonostná past, Poslední skaut, Rambo, Strážci, Scott Pilgrim proti zbytku světa, Do útoku, Mrazík, Halloween, Pulp fiction, Dařbuján a Pandrhola, Příšerky S.R.O., Limonádový joe, Kickboxer, Umění lhát, Univerzální voják, Madagaskar 3, Návrat do budoucnosti 2, Absolvent, Lví král, Pomáda, Veřelci, Vesničko má středisková, Ucho, Demolition Man, Kick-ass, 96 hodin, Moucha, Vymítač ďábla, Žhavé výstřely 2, Sám doma, Trosečník, Sin City. Filmama jsem začal, protože jsou velká část mého života. Filmy jsou jedna z věcí, která mě už od mala drží nad vodou. Při pohledu na dlouhý seznam filmů asi nikomu nic moc neřekne. Pro mě to znamená haldu věcí. Celé dětství jsem proseděl před televizí. Nahrával jsem si každou kravinu. Ještě teď mám plnou postel kazet do videa. Mám jich přes pětset. Na každou kazetu se vešli nějaký čtyři filmy s reklamama, nahráváno v režimu LP. Každý den jsem nahrával.

Další kdo Zeleného vyrušil byl malý bratr Alánek. Přicházel z balkónu po točitém schodišti k bazénu. Prarodiče z Dolní Branný už přivezli mamku a Alánka ze Secondhandu. Aní na kávu se nezastavili a pospíchali za psem, přežraným francouzským buldočkem.

„Kde seš?“ volá Alánek z půlky schodiště. „Sedím na chatě. Co mi neseš?“ Alánek v ruce nese plyšového Gyzma z filmu Gremlins. Je to nová hračka z hrabáku. „Je to z horroru?“ zajímá Alánka. Z hororů má strach a to ještě ani žádný neviděl. Zelený vzal Gyzma do ruky a nesl ho po schodech domů za mamkou. Podívat se, co mu z hrabáku přivezli.

Mamka mu podala kostkované letní kalhoty Lacoste „stáli šedesát korun.“ odpověděla na Zeleného otázku „kolik?“ „a tohle triko zdarma. Je to Fishbone. Má to tady dole nějaký díry, ale to můžu stáhnout v ruce.“ ukazuje mamka na děravé triko. Zelený vleze do nových kalhot. Natáhne si triko a prohlíží se v zrcadle. „Děkuju.“

V novém oblečení se vrací zpátky k bazénu. Sedá si do chaty k počítači a píše dál. V bazénu právě dovádí Zeleného nejmladší brácha Alánek s Vondrou. Vondra je pětiletý bratranec Zeleného. Bydlí ve stejném domě s tátou a mamkou, Lubošem a Ivou.

„Vondra říká, že nebevaj jména, že nexistuje nic a že jsme si všechno jednou vymysleli.“ vzteká se Alánek a začne cákat na Ondru vodu z bazénu. Stojí na druhém schodě v bazénu. Vondra plave. Nelíbí se mu Alánkovo rypání a cákání mu oplácí. „Ještě jednou na mě cákneš a nepučím ti kamínek. Mám husí kůži, víš? Necákej, sakra Vondro proč chceš se zteplit když si říkal, že seš dost teplej. Pro tebe je to Vondro žhavý, protože seš malej. Chceš

vědět co je žhavý? Řekni mamce ať ti ohřeje třeba toustovač a až bude nejvíc rozpálenej, tak si sáhni. To uvidíš, co je žhavý.“ nahřívá se Alánek u trysky, kde teče teplá voda.

„Mám kamínek, aby mě chránil. Žejto táto, že mám ten kamínek, aby mě chránil.“ na balkoně stál táta. Jde dolů po schodišti a míří rovnou do chaty. „Tak půjdem až ve středu s tou kuchyní.“ zrušil Zelenému zítřejší brigádu. „Tohle neříkej, prosím.“ Ondra kladl velký důraz na slovo prosím. „Řekneš to prosím ještě jednou a dám ti přes hubu.“ rychle odvětil Alánek.

„Koukej se.“ „Nekoukám se.“ „Tak nebudu s tebou kamarádit.“ odvětil Ondra a na chvíli zastavil hádavou debatu o ničem. Zelený se zvedl od počítače a šel uklidit pozůstatky včerejší bouračky. Děda rozbitý roh dnes opravil a na Zeleného zbyla pouze menší hromádka suti. Obchází barák, bere si železný kýbl a rýč. Jde ke garáži. U garáže je na tři kýbly suti.

Zelený naplnil kýbl suti a odnesl ho za garáže na pole. V poli vysypal kusy cihel, škvárovek a štěrk. Vrátil se na chatu a sedl k počítači. „Bum. Bum. Já se bouchám do břicha. Bum Bum.Bum.“ stojí Ondra nad bazénem a mlátí se do břicha. „Bež se ustrojit. Mě to rozčiluje, když seš nahatej. Buď se oblíkneš nebo ti nepůjčím kamínek. Mamka ti vypráší zadek. Mě mamka vždycky vypráší zadek. Tak co? Chceš kamínek nebo vyprášit zadek?“ Sekýruje Alánek mladšího Ondru.

Strýc pana Zeleného, Luboš, zrovna stojí u grilu a podává mu talíř se čtyřmi opečenými špekáčky. Dva špekáčky jsou pro Zeleného, dva pro Alánka. Zelený posílá bráchu k babičce pro hořčici, kečup a sůl. Zakusuje se do špekáčku.

„To ses tam podepsal sám na ten barák?“ Zelený si všiml nápisu ÁLA na zdi domu u vchodových dveří, když šel uklízet suť z garáže. „No s tím začel Vondra. Von vzal nějaký uhlí a čmáral tam čáry.“ Alánek to zkusil hodit na Vondru.

„Mě zajímalo spíš kdo proč ses tam podepsal.“ vytahoval Zelený z malého bráchy rozumy. „No protože až umřu, chci aby tady moje jméno zůstalo.“ „Neboj, já teď píšu knížku a píšu v ní i o tobě, takže po tobě zůstane minimálně tohle psaní.“ podrbal Alánka po vlasech a usmál se na něj.

Po večeři zašel za babičkou a dědou na návštěvu. Donesl jim solené langoše s česnekem a posadil se u nich v obýváku na gauči. Babička mu dala Braníka. Říkal jim, že už byl uklidit suť z garáže a že ji navozil do pole. Děda se zhrozil. „Tys navozil ty velký kusy do pole? Tam najede kombajn a je to v prdeli.“

Zelený se s nimi rozumně domluvil na tom, co má udělat. Vypil u babičky pivo, tři sklenice sangrie a šel. Z pole odnosil suť do popelnice a naposled se vrátil do chaty. Napěchoval bong, zhulil pár palic a dal se do psaní.

20:34, 16.7.2013 Zrovna jsem doposlouchal novou pecku od Sodomy Gomory – Soudní proces. Líbil se mi text: „od revoluce se tady toho moc nezměnilo, když je umělec, souzenej za svý dílo. Naložím tím víc a půjdu si i sednout. Zato že říkám věci, přestě jak je vidím. Zato se nestydydím. Za to se klidně posadím.“ Musím přemejšlet nad mým vztahem k filmu. Právě jsem do sebe narval tři palice mý loňský sklizně ze skleníku. Na dnešek jsem si vybral model Critical Jack. Moc mi ta tráva nechutnala. Přemejšlím jestli nebyla trochu chycená. Loňská sklizeň mi při dozrávání chytla hrozivou plíseň. Plíce mám v jednom ohni. Před 14 dny jsem měl zápal plic. Doktorka po mě chce, abych došel. Chce mě otestovat. Chtěl jsem tam zajít už minulý týden, ale zapomněl jsem na to. Ted' když jsem to napsal, tak se snad dokopu k tomu, abych se objednal. Pták mi prolétl nad hlavou. Sedím na chatě. Fakt vyhulenej. Byl tady Luboš přišel a povídá „Koukals co mám za stavební materiál?“ na parkovišti má hromadu betonových sloupů. Mě je to docela jedno a nejdřív ani nevím, jakej materiál má Lubka na mysli. Odkejšal jsem mu nějaký jeho plán na podkopání celého našeho parkoviště. Moc jsem tomu nerozuměl. Koukal jsem na něj jak debil a snažil jsem se moc nekejšvat hlavou a mít tak akorát otevřený oči. Když odcházel pomyslel jsem si něco jako, že každý by měl mít nějaký svůj koníček. Některý pořádný hobby. „Muž má mít hobby. Hobby zabíjí čas. Nevyplňuje jej. Jsme uvěznění každý ve své vlastní pasti. Každý v jedné a nikdo z nás se z ní nikdy nedostane. Můžeme škrábat do prázdna. Škrábat a hrabat. Všichni proti všem. Nikdo se nevyhrabe ven. Ani čuchnout. Někdo do té pasti vlezl sám. Já se v ní narodil. Už to ani nevnímám. Ví, že bych měl bojovat a já bojuji.“ řekl Norman chvíli předtím než Marion Craneovou zabil ve sprše kuchyňským nožem. Na zápraží u chaty mi začíná bejt pěkná zima. Vypojuju kabel od počítače ze zásuvky a lezu do chaty. Na chatě je krásný teplo. Rozsvítil jsem světlo a usadil se na dřevěnou lavici. Chomí vypadá na tom stole nějak smutně. Rozhodně ho rozpálím. Na stole se mi válí ještě vrchní palice Critical Jacka. V batohu hledám pití a narážím na tablet. Už půl roku je rozbitej a dneska jsem ho plánoval vzít dědovi do Branný na opravu. Kurva zapomněl jsem na to. Zítra jsem měl jít s tátou stěhovat nábytek. Je to těžká práce, ale dost si na tom ujiždím. Hlavně teda potřebuju prachy, ale baví mě. Nosit těžký kusy nábytku do různých pater panelových domů. Člověka to úplně odrovná. Vynosit třeba celý nákladák plný nábytku do 5. patra bez výtahu. Žádný pomocný popruhy. Vezmete do teplech sedačku pro 3 lidí, komodu nebo jen váleudu a mažete po úzkým schodišti vzhůru. Naposled jsem byl stěhovat asi před

dvěma týdny. Stěhovali jsme v praze u jednoho pána. Pán si nechával dělat vestavěnou skříň. Celý den jsem tvrdnul v Praze. Byli ty extrémní horka a pot ze mě chcal jak svině. Takhle ze mě nelilo snad od té doby, co jsem seknul z hokejem. Zítra jsem měl jít stěhovat do Vrchlabí. Jsem rád, že to odpadlo, aspoň se můžu fajnově zhulit. Stěhování se přesouvá na pátek. Teď jsem si dal neuvěřitelného shota z bongu. Nakouřil jsem si tolik kouře, že se mi to nevešlo do plic a po položení bongu na stůl stále stoupal dým. Ta věta nedává moc smysl, ale já si radši znova potáhnu. Potáh jsem si potřetí a držím kouř v sobě, stále. Jsem tak zhulený, že mi připadá, že než něco napíšu, měl bych si to jít nažít. Vůbec nevím, jestli se mi chce psát teďka nějaký sračky. Jdu se koukat na film. Mám nějaké nesplněné prerekvizity. Mír Pyčo! Zrovna jsem našel novej díl Dextera. Whats eating Dexter?

21:57, 16.7.2013 čumim online na Dextera

22:54, 16.7.2013 nebylo to špatný, ale děj se moc neposunul. Čekat celej tejden na další díl. Fuck.

22:56, 16.7.2013 jdu z chaty domů

23:03, 16.7.2013 Ležim v posteli a datluju. Cestou z chaty jsem narazil na Luboše. Stál u bazénu a šachoval s televizí. Prošel jsem okolo a nechtěl jsem se s ním dávat do řeči. Měl jsem z hulení vyschlo v krku. Nesnáším se bavit s lidma, když jsem vyhulenej. Mám takovej divnej hlas. Vždycky mi přijde jako by nebyl můj. Když jsem se chtěl protáhnout do pokojíku bez povšimnutí, na chodbě mi vlítl do cesty otec ve slipech. Vyšel z koupelny a ptá se „Kdo to byl?“ mě se nechtělo říct ani slovo. „Kdopak to byl?“ vyštěkl jsem to jsem JÁ. Hodil jsem počítač na postel. Chvilku jsem tak bloumal po pokoji. Nechtělo se mi znovu potkat tátu. Žravka klasicky zvítězila. Překonal jsem se a jistým krokem jsem si zašel do kuchyně pro sušenku. Při průchodu chodbou jsem se do obýváku ani periferně nepodíval. Vidět tátu roztaženýho ve slipech po kožený sedačce nepotřebuju. Vzal jsem si sušenku Attack od Sedity a nalil sklenici mléka.

23:18, 16.7.2013 snědl jsem sušenku od sedity a vypil mléko. Jsem docela ospalej, ale ještě bych něco popsal. Nastavím si budíka na půl devátý. Pouštím si vodu pro slony. Myslím na Lídu. Doporučila mě ten film. Rád bych se povozil na jejich madlech lásky. Zastavuji film a hledám porno. V pokoji nemám připojení k internetu. Musí mi vystačit slabej výběr porna z kompu. Nastahovanejch mám jen osm pornáčů.

23:32, 16.7.2013. honím do 23:38. Jo šest minut. Týpek tam blondýnce lízal zadek. Vzpomněl jsem si na ni. Můj jedinej vztah, kterej stál za to. Vybavila se mi vzpomínka. Bylo to v létě. Její rodiče nebyli přes noc doma. Přišli jsme už pořádně nachcání z restaurace. Na posteli jsem ji dostal do polohy pejska. Klečela na všech čtyřech na posteli a já ji zezadu vylizoval zadek a u toho onanoval. Pěkný vzpomínky. Zadek měla dokonalej. Posmrkaněj kapesník jsem položil na noční stolek, od včera se tam válí ještě jogurt a půlka sendviče.

23:47, 16.7.2013 doplňuju poznámky. Pár odstavců, předešlé kapitoly.

0:11 , 16.7.2013 začínám číst Solženicina – Ostrov Gulag.

1:35, , 16.7.2013 nastavuju budík na 8:30. Mamka na devátou jezdí do práce, přemejšším, že bych jel s ní. Zhasínám. Jdu spát. Režim spánku.

5.22 Středa

8:30, 17.7.2013 zazvonil budík.

Vstává z postele a jde vypnout budík. Z koupelny slyší mamku, jak si povídá s Alánkem. Típe budík a jde si lehnout zpátky do postele. Mamka veze Alánka na hlídání za babičkou do Dolní Branný. Zelený nepojede s nimi. Zůstane doma.

Celou dnešní noc špatně spal. Nemohl usnout a asi do čtyř do rána se pouze převaloval a přemýšlel o deníku. Zajímalo ho, co se mu podaří zapsat. Podruhé se probudil půl hodiny před polednem. Z postele ho vyhnala ranní stolice. Vstal z postele a ještě v trenýrkách vzal počítač, deník a donesl ho na balkón.

Pak si šel sednout na záchod a tlačil. Tlačil jako o život a připadalomu, že rodí Polednici. „málá, hnědá, hnáty křivé, pod plachtkou osoba.“ hodil krvavý toaletní papír do mísy. Vrátil se na balkón. Zvednul monitor z klávesnice a třikrát ťuknul na písmeno d. Počítač se probudil. Zelený se chtěl dát do psaní deníku, ale vrušila ho babička. Zvala ho na oběd.

Zelený nečekal a ihned šel po schodech dolů k babičce. Včera, když se u ní trochu opil ji slíbil, že se zítřejším obědem u ní počítá. Jedl u ní hrozně nerad. Babička, která bydlela se Zeleným v domě, nikdy neuměla vařit. Už mockrát se Zelený napálil a málem se u babiččinýho jídla pozvracel. Poslední dobou se mu dařilo z obědu vždy nějakým způsobem vyvléci. Dnes však ne,

Přišel k babičce do kuchyně. Děda už seděl u stolu a na talíři měl nějakou hnědou omáčku s knedlíkem. Zeleného napadlo, že to bude nejspíš segedín. Babička mu chtěla nandat čtyři knedlíky, Zelený řekl, že tři budou stačit. Teď koukal do hrnce a říkal si, že to nejspíš bude nějaké guláš.

Bál se dát si první sousto do úst. Babiččina vášeň je v oleji. Do všeho je schopná přidat až neskutečné množství oleje. Až při ochutnání prvního sousta poznal, že se jedná o kuře na paprice. Cítil pouze hořkou chuť spálené papriky. Kuřecí maso bylo z papíňáku rozvařené na milimetrové nudličky, které byli pevně spjaty s olejovopaprikovou omáčkou.

Každé sousto zapíjel Braníkem a i když ho při pár posledních soustech už slušně natahovalo, poděkoval za oběd „Děkuju. Bylo to moc dobrý.“ U babičky ještě v rychlosti dopil pivo a prolítl deník Blesk. Zastavil se pouze u kauzy Ivety Bartošové, ve sportovní rubrice si přečetl rozhovor s Jágrem, vtip na konci a vrátil se na balkón ke psaní.

Na balkóně bylo ohromné horko. Teplota se vyšplhala až na 30 stupňů celsia a bazén má krásných 26. Seděl stále v trenýrkách na lavičce a dal se do psaní. Černá klávesnice byla od sluníčka rozpálená do běla. Položil na ní prsty a začal psát.

12:57, 17.7.2013 Tak jsem sám doma. Babička s dědou odjeli pro poštu. Mamka v práci, táta v práci a Jogrė taky v práci. Před chvikou jsem byl u babičky na obědě. Jak já nesnáším, když tam musím jíst. Ještě při vzpomínce na dnešní kuře na paprice se mi zvedá kýbl. Včera jsem se upsal ďáblu, sibil jsem babičce, že k ní půjdu na oběd. Vždycky vařila hrozně. Tak hrozně, že se to dá těžko vypovědět, ale zkusím si vybavit pár babiččiných dobrůtek. Nedávno mě pohostila pečeným kuřetem s krocketama. Nechápu, že někdo dokáže dosrat i kuře s krocketama, ale babička to zvládne. Kuře bylo jako vždy nedopečené, u kostí krvavé, jako by si o tu salmonelu přímo koledovali. Kupodivu nejhorší věcí na talíři nebylo kuře, ale krockety. Kuličky o velikosti levných barevných žvýkaček, kterými mě babička krmila v dětství. Žvýkačky vždy po pěti minutách naprosto ztratili chuť, ale proti krocketám to byla pochoutka. Bramborové krockety nebyli plněné klasicky bramborovou kaší, ale olejem. Nechápu jak babička dokázala do každé té malé kuličky napěchovat tolik oleje. Vzal jsem první krocketu do úst a zařval bolestí. Po celých ústech se mi rozlil vařící olej. Každou další krocket jsem vidličkou mačkal a zkoušel se zbavit oleje. Tomu se nechtělo z krocket ven, ale když jsem dojídal poslední sousto, na talíři jsem měl už pěknou olejovou polévku. Další babiččiny speciality jsou třeba krupicová kaše. V kaši plave velké množství polosyrových žloutků a neměl jsem ji rád už jako dítě. Hlavně hrozně solí. Jakože fakt, solí. Většina jejich jídel chutná pouz po soli. Jednou se mi chtěla

zavděčit a že uvaří moje oblíbený jídlo. Kuře na smetaně s knedlíkem. Naprosto jednoduchý recept. Kuře se pořádně upeče v troubě a nakonec se k němu nalije smetana. Nic víc. Škoda že u babičky na talíři zbyli pouze tři hnědé žmolky spečené smetany na knedlíku, jinak to bylo špatně upečené kuře na oleji s knedlíkem. Knedlíky po chvíli připomínali olejem nasáklou houbu a já jen přemejšlel, jak se toho jídla zbavit. Nechtěl jsem urazit babičku. Ona je na všechno jenom moc rychlá. Všechno chce mít hned hotový i když to pak za moc nestojí. Nemá to takhle jenom s vařením. Dáš ji foťák, že chceš vyfotit a můžeš si bejt jistej, že ti bude chybět hlava. Práce kvapná málo platná. Když vidím svůj odraz v monitoru. Skoro se o sebe začínám bát. Vlasy mi trčej do všech směru. Peču se tady na balkóně jak kokot. Před sebou mám bong a přemejšlím jestli si potahat. Musím zalízt dovnitř. Počítač je hrozně rozpálenej. Nechám ho odpočívat a jdu k bazénu.

13:32 koupu se v bazénu

Než se Zelený vydal k bazénu. Musel se podruhé zastavit na záchodě. Babiččino kuře na paprice mu evidentně nedělalo dobře. Byl rád, že už neměl ve stolici krev. Natáhl plavky a šel po točitých schodech z balkónu k bazénu.

Děda s babičkou už se vrátili z pošty. Seděli na svém balkónu a nad něčím vážně a dlouze rozmlouvali. Kdyby babička strávila stejné množství času vařením, nemusel Zelený vzpomínat na babiččinu šikanu jídlem.

Zelený strčil nohu do bazénu. Zkoušel teplotu vody. Babička na něho volalo něco v tom smyslu, že voda je už dobrá. Měla pravdu. Voda byla krásně teplá. Zelený se dlouho nerozmýšlel a skočil šipku.

Pod vodou přeplaval bazén a vynořil se na druhé straně u schodů. Všiml si vosy. Bezmocně se plácala ve vodě a z posledních sil se snažila uniknout jisté smrti. Zelený si nejspíš chtěl zahrát na záchranáře z pobřežní hlídky a vosu se snažil z bazénu vyhodit.

Po chvíli cákání vody z bazénu a potom, co vosu zažila pořádné vlnobití, se mu podařilo vyhodit vosu na zámkovou dlažbu vedle bazénu. Opřel se rukama o hranu bazénu a pozoroval vosu, která se ještě stále plácá ve vodě, už ale jen na mokré zemi. Foukne na ní.

Vosa vzlétne. Proletí Zelenému okolo obličeje a zmizí. Zelený má dobrý pocit, že zachránil živého tvora. Nerad zabijí i mravence. Zelený přeplave několik bazén stylem prsa. Při poslední návštěvě posilovny si natáhl pravý prsní sval a ještě stále to cítí.

13:40, 17.7.2013 opaluju se. Přemejšším, nevím nad čím. S paměti na tom nejsem úplně nejlíp. Zapomínám na věci na které zrovna myslím. Je mi vedro jak v prdeli. Mám žízeň. Okolo prošla babička a nabídla pivko.

13:50, 17.7.2013 jdu se potřetí vysrat. To babiččino kuře mi teda dává.

14:00, 17.7.2013 cestou ze záchodu jsem se stavil u babičky pro pivo. Jdu si lehnout k bazénu. Přemejšším na vztahem k tátovi. Dneska jsme měli jít montovat kuchyň, tady ve Vrchlabí. Vzpomněl jsem si na dětství. Táta mě mlátil jako žito. Má hrozně prudkou povahu, já byl vždycky hroznej hajzl. Nevladatelný, hyperaktivní dítě s poruchou pozornosti. Tátovi zas chyběla jakákoli trpělivost. Často mě ztloukl až jsem byl modrej. Na všechna ta mlácení bych nejradši zapomněl. Snažil jsem se a snažím se pořád, vygumovat všechny ty nepříjemný zážitky. Některé momenty si však budu pamatovat ještě dlouho, nejspíš napořád. Tátovi vyceněné zuby, šílený pohled, když se na mě řítí. Obrovsko ruku zvednutou a napřaženou v úrovni mé hlavy. Nikdo z toho nebyl šťastný „tak ho třeba zabij“ stále slyším plačící babičku. Ten moment, když tě táta skopne ze schodů a já dole nemůžu popadnout vyražený dech. Napadá mě jestli se člověk, který vyrůstá v opravdu špatných podmínkách, dokáže přes ty hrozné věci dočista dostat. Jestli se může správně včlenit do společnosti, aniž by ho všechny ty děsy nějak poznamenaly. Táta nebýval skoro doma. Pořád pracoval. Neznal víkendy ani svátky. Domů se vracel nejdříve v osm, většinou však ještě dýl nebo vůbec. Nikdo se na návrat otce domů netěšil, což se nezměnilo do dnes. Nikomu v domě svým příjezdem z práce náladu nikdy nezvedne. Piju Braníka. Je z toho slunce teplej jako čaj. Jsem zpocenej jak kůň a začínám se cejtít. Dneska se už musím osprchovat.

14:26, 17.7.2013 skáču do bazénu

14:31, 17.7.2013 vylézám z bazénu, lehám si na lehátko a piju bráču.

14:36, 17.7.2013 skoro se začínám bát něco udělat, abych to nemusel hned jít napsat. Michal po mě chce, abych si zapisoval věci, které jsou pro mě nějak důležité a činnosti, které právě dělám. Je to dobrej kámoš a rád pro něj tuhle službičku udělám. Je to šikovnej kluk a možná by mě moh i proslavit. Naštěstí toho nedělám nějak extra moc. Stihnout by se toho dalo určitě víc, ale já se nikam moc neženu. Vše si stihám bez problému zapisovat, jen nevím jak dlouho

mě to bude bavit. U ničeho nedokážu moc dlouho vydržet, ale psaní mě zatím bavi. Bojím se však jiné věci. Vše co si stihnu napsat beru jako bernou minci. Něco na způsob „vyhodnotil jsem si to jako pravdu, skutečnost, správnost, uvěřil jsem....“ a vše ostatní časem zapomenu. Víím, že události, které jsem prožil nebo rozhovory, které jsem kdy vedl, mě někam posunuly. Většinu z těch věcí jsem zapomněl nebo zapomenu. Když jsem ty věci nenapsal, jako by se nestaly.

14:49, 17.7.2013 počtvrtý na záchodě. Díky babi za bolavou prdel. Určitě se zas k tobě přijdu brzo najíst.

15:15, 17.7.2013 píšu deník

15:36, 17.7.2013 plíce mě pálejí jako hrom. Půjdu jim dopřát trochu dýmu.

15:53, 17.7.2013 shit again

15:58, 17.7.2013 hulím bong

16:09, 17.7.2013 psát si deník byl bezvadnej nápad. Naprosto si teď užívám dechberoucí výhled do krajiny z velikého balkónu. Zrovna jsem dohulil bong. Vzal jsem si deníček na balkón. Posadil jsem se na ručně malovanou zelenožlutou lavičku. Slunce se mi neuvěřitelně vpírá do zad. Na nebi ani mráček. Přemejšlím o věcech, který píšu. Zároveň si uvědomuju spoustu věcí. Víím, že tenhle vilet bude ještě sranda. Pyčo HOWH

16:20, 17.7.2013 válím se na gauči a jedu internet.

16:46, 17.7.2013 do oka mi padla jedna nabídka práce. Narazil jsem na to náhodou. Najdi job s humanním diplomem. Stránka na facebooku, kterou lajkuju. Pročítal jsem si inzerát na místo dramaturga v České televizi. Práce v Český televizi by se mi líbila, ale já nic neumím. Četl jsem si pracovní náplň a podmínky k výběrovému řízení. Své životopisy a motivační dopisy pošlete do

19.7.2013. Já kurva nemám ani životopis. Vůbec vlastně netuším, co bych měl kdy dělat. Životopis jsem viděl naposledy na střední škole při hodině angličtiny. Stejně nevím, co bych do toho životopisu psal. Těch oficiálních úspěchů, diplomů, ocenění a nevím, co ještě se tam píše, moc nemám. Nikdy v životě jsem nebyl oficiálně zaměstnanej. Na konci střední se se mnou rozešla moje laskonka. Jediná holka mýho dosavadního života. Nikdy potom jsem nepotkal tak úžasnou dívku. Začalo to ve sladkých sedmácti letech. Dali jsme se dohromady na konci prvního ročníku. Po tejdnu na Mallorce jsem přijel do Čech a udělal jsem oslavu narozenin. Zůstal jsem tam s ní přes noc a bylo rozhodnuto. Druhý den jsem ji doprovodil na autobus. Po cestě jsme se domluvili, že spolu teda chodíme. Řekl jsem, že si to ze

včera pamatuju. Ten den jsem odjížděl na čtrnáct dní do Špindlu na praxi. Po pár dnech za mnou přijela, prošli jsme si město, poseděli na lavičce v centru a proběhly první šmajchlovačky na ubytovně. Rozumněli jsme si a vydrželo nám to přes tři a půl roku. Ona chodila o výš. Nejhezčí holka na škole. Stále panna. Jedna z mála vyjímek. Tímhle bych ji nepotěšil, ale typický příklad ošklivého kačátka ze kterého se stane nádherná labuť. Nadpozemsky pěkný obličej a strašně dobrej zadek. Prsa neměla nijak velká, ale bez podprsenky byli nejlepší možný. Akorát do ruky. Moc pěkný. Chodili jsme spolu přes tři roky. Nejlepší léta mého života. Měl jsem všechno. Hodně peněz. Krásnou holku. Žádný starosti. Když mi po třech a půl letech dala kopačky hned potom, co jsem se ji pokoušel opíchat u jejích příbuzných, nestačil jsem se divit. Odtáhla ruku ze svého zadečku a řeklo to osudný „budeme se muset rozejít.“ Byl jsem opilý, ale stejně to nebyla příjemná noc.

17:36, 17.7.2013 bývalý premiér vlády měl živý projev v televizi. Je nyní ve velkých trablech kvůli podplácení a tak, já mu věřím. Hovořil, že mu chování vyšetřovatele připomíná absurdní drama. Hned po něm hovořil opoziční místopředseda Hašek, čůrák jeden. Vypadá jak Hitler. Tady budem brzo žít v diktatūře. Ještě s tím vožralým teletem na hradě.

17:52, 17.7.2013 přišel za mnou Alánek. Sedl si vedle mě na gauč a hrál Subway Surf na tabletu.

17:55, 17.7.2013 přisedla si mamka. Vedu debatu o Jofré. Jofré je pořád v práci. Včera přijel až v jedenáct, ani jsem ho neviděl. Psal jsem na chatě deník. Chtěl jsem aby se za mnou přišel podívat. Už včera jsem neměl žádný cigára. Kouřil bych jak blázen. Dneska musím Jofrého odchytit a stáhnout ho o cígo.

18:05, 17.7.2013 jdu opejkat buřty. Na malém ohničku za barákem. S tátou, mamkou a Alánkem.

19:10, 17.7.2013 vrátil jsem se z opékání buřtů.

19:11, 17.7.2013 kydnu u televize

19:41, 17.7.2013 fb poslal jsem Lidušce písničku, The Contours – Do You Love Me

19:45, 17.7.2013 the world ain't all sunshine and rainbows

19:53, 17.7.2013 koukám v obýváku na Televizní noviny na Nově. Větší sračku jsem snad neviděl. Je to fakt špatný. Hodně špatný. Jen ta Borhyová stojí za to. Ta musí chcát na vrták.

20:18, 17.7.2013 televize, Vtip za stovku

20:19, 17.7. 2013 táta se válí na gauči. Pořád přecvakává televizní programy. Leží tady od doby, co doopejkal poslední párek a šel se dívat na zprávy. Správně hádá otázku za 5000. Co je to Ramadán?

Nejdřív si nechá naskákat všechny možnosti, pak tipuje za C, muslimský měsíc. Hlasitě prdí. Na otázku za 10000 se mě ptá. Říkám, že se nekoukám, že píšu deník. Táta znovu hlasitě prdí. Přepíná na tv barrandov, Vtip za stovku. Mamka v křesle zašívá triko z hrabáku. Táta si hraje s mobilem, píše sms. Oba zavile mlčí. Čekal jsem jaro a přišel mráz.

21:00, 17.7.2013 táta telefonuje. Prodal svou poslední závodní motorku. Loni byl mistrem republiky. Je bez peněz a musí svůj koníček pověsit na hřebík. Příští týden měl mít závod v Nepomuku. „Letos je to deset let, co jsem jezdil. V roce 2003 poprvý.“ říká po chvilkové zamyšlenosti.

21:14, 17.7.2013 přijel Jofré z práce. Dnes volal kvůli práci do Německa. „Už nechci makat v tom Špindlu zasraným.“

22:00, 17.7.2013 přenesl jsem počítač do pokojíku

22:05, 17.7.2013 stáhnul jsem Jofrého o dvě cigá. Marlboro a stovkovýho Phillipa Morrise

22:07, 17.7.2013 jdu vykouřit PM

22:17 jsem zpátky v pokoji. Cigáro po dvou dnech nekouření chutnalo výborně. Dost mi straší v plicních sklípcích. Vybavil jsem si konverzaci s mamkou v kuchyni. Zas mě tlačí do nějaký brigády. Chce abych zavolal nějakýmu vydřiduchovi, kde pracují pouze samí Ukrajinci. Asi jsem línej hajzl nebo jen celou záležitost ohledně práce vidím jinak než rodiče.

22:38, 17.7.2013 poslouchám Prago Union. Velký finále je vždycky blízko. Nejde o mě. Nejde o tebe. Vlastně jde o nás. Nevím, co je zač. Jednou jsem se s ním ocitl na tomhle ostrově. Byla to nenávist na první pohled. Lovíme se, už ani nevím jak dlouho. Všude už jsou nakladený pasti. Čekám až se sám chytну. Neustálý napětí zanechává jizvy na duši a nejvíc vysiluje boj, kterej nepřichází. Co když ho napadlo úplně to samý? Čeká jen o kousek vedle. Musím ven. Tohle místo mě děsí. Uvidí se, kdo komu zatáhne za oponu. Stejně ho vždycky radši ušetřím. Nemůže bejt sranda, když ji není s kým sdílet.

23:02 vrátil jsem se z z koupelny. Cítím se svěží a takovej lehčí. Smyl jsem ze sebe všechnu vnější špínu a vypadám zas jako reprezentativní vzorový mládenec, který má vše nejlepší stále před sebou. Jak rád bych tomu věřil. Často si představuju jak vypadám zevnitř. Vybaví se mi představa přeplněného popelníku s hromadou natípaných jointů, zalitý pivem.

23:06, 17.7.2013 hulím bong

23:09, 17.7.2013 pouštím Nauku o snech

23:32, 17.7.2013 PSN Paralelní Synchronizovaná Nahodilost

23:33, 17.7.2013 mám hroznou chuť na babiččin dort. Jdu na něj.

23:38, 17.7.2013 vrátil jsem se z kuchyně s pořádným kusem dortu a sklenicí mléka. Pouštím pozastavenej film. Je to dobrý jaxvině.

23:48, 18.7.2013 porno, Connie Carter

23:57, 17.7.2013 pouštím znova Nauku do snech. Ta herečka v péčku jela dost ráznýho koníčka. Připomněla mi holku, kterou jsem měl naposled. Mladounká punkerka. Bylo to už v únoru.

00:06, 18.7.2013 sušenka Attack od Sedity, extra šumivé bombóny Ferda, další sklenice 0,3l mléka. Mě zajímá s kým to dělám. Jsem kreativec. Chci tady zanechat stopu. Hlasitě prdím.

00:08, 18.7.2013 myslím na prasárny, co jsem dělal za mlada. Na všechny ty nechutnosti.

00:55, 18.7.2013 nahodilost se dělá obtížně. Hlavně ať mi tam nevlze pořádek.

01:17, 18.7.2013 nejlepší by bylo ten vztah ukončit. Pořádně se pohádat a už nikdy se s ní nebavit. Stejně není o čem. Bude se chtít kamarádit a mě to zničí.

01:22, 18.7.2013 nikdy s ní nebudu chodit. Jen se z ní zblázním. Bude mě to celej život mučit.

01:33, 18.7.2013 honim si ho

01:37, 18.7.2013 dohonil jsem se. Stačil jsem si vzpomenout na Lidušku. Doufám, že mi ty svý kozy někdy ukáže.

01:40, 18.7.2013 režim spánku

5.23 ...takhle při čtvrtku

11:04, 18.7.2013 probouzím se. V hlavě mi hučí. Hrozně potřebuju močit. Bojím se vylézt z postele. Bojím se, že babička zaslechne kroky. Poznává, že jsem vzhůru a pozve mě na oběd. Celá rodina je už několik hodin v práci. Válím se v posteli. Bolí mě v krku a mám plnej nos. V pokoji už mám zase pěknej bordel. V posteli se mi válí několik sklenic od mléka, špinavé talíře, počítač, použité kapesníčky, pomlázka, zapalovače, nůž a několik knih. Na nočním stolku se mi povaluje spousta věcí. Od zubního kartáčku, přes kondomy, až po plesnivějící půlku toustu. Toust radši uklidím. Mám takové tušení, že spát hned vedle plesnivého toustu není úplně zdraví prospěšné. Vyhodil jsem toust i kelímek od jogurtu. Potřebuju kádit. Sedám na mísu a tlačím hovno jak cep. V puse mám jako v polepšovně. Hroznej sušák a svěží dech veškerej žádnej. Myslím na kámoše. Malča je v Německu se svojí buchtou. Lída maká. Íček asi taky. Nikoho jinýho vidět nechci. Papírem jsem netrefil díru a hovno mi skončilo na

prstech. V koupelně myju hovno z ruky a čistím si zuby. Zároveň dávám vařit vodu na kafe. Koukám na teploměr. Ukazuje 30 stupňů. Vydávám ruku z okna a testuju teplotu. Je to fajn. Děláme silnýho turka. Jdu na balkón. Kafe si pokládám na stůl. Vracím se do pokojíku pro cigáro. V obýváku vezmu plavky. Na chodbě se svlíknou, důkladně si prohlídnu pindoura před zrcadlem a obleču si plavky. Sedím na balkóně a od bazénu slyším hlasy. Je tam Luboš, Děda Míra, Vondra a Lubošova družka, Iva. Vondra zrovna blbe v bazénu. Loknul si vody a zakuckal se. Včera se málem utopil. Jeho táta, Luboš, elektrickýma nůžkama sekal tůje okolo bazénu byl do toho úplně zabranej. Nikdo jiný u bazénu nebyl. Vondra si neuvědomil, že nemá kruh a skočil do vody. Ted' si loknul znova. „Nemluv. Nesmíš mluvit.“ radí děda Vondroj a učí ho plavat. Sahám za sebe. Z parapetu беру sklenici, která mi slouží místo popelníku a rozpaluju Marlboro. Je mi jedno jestli to bude cejtít u bazénu. Minulej tejden mě Luboš nachytil s cigárem za chatou. Všichni v domě vědí, že kouřím, ale stejně nekouřím před nima. Mamka je tak spokojenější. Silnej turek bez cukru je nejlepší kavá ever. Slunce pálí až to skoro bolí. Cigáro jsem dokouřil až k filtru. Típám ho do sklenice a vracím ji zpět na parapet. Piju kafe a potím se. Hrnec s lógreem nechávám na stole a zvedám se, že půjdu k bazénu. Je 12 hodin. Babička se zjeví ve dveřích balkónu a zve mě na oběd. „Pojď na řízek a noky.“ vůbec nemám chuť, ale jdu.

12:08 v pokoji na zemi jsem našel nějaký zmuchaný triko. Moc nevoní. Natáhnu ho na sebe a jdu k babičce. Stojím v kuchyni. Děda vesele přežvykuje u stolu. GrrrRRR. Vrčí a potí se. Koukám, že slibované noky jsou normalní šišky, které se jedí leda s mákem. Babička nakládá hromadu šišek na talíř a přiřazuje obrovský kuřecí řízek. Říká něco o Lubošově brigádě. Prý dnes zaskakoval za kamaráda, který vlastní pohřební ústav. Už za dopoledne stačil odvézt tři nebožtíky. Beru talíř s obědem, Braníka a odnáším to domů. Poprvé říznu do řízku a zjišťuju, že není dodělaný. Z druhé strany se dal. Sněd jsem půlku a několik šišek. Nedojedené jídlo odnáším do kuchyně. Přendávám na menší talíř a šup do lednice. Jdu k bazénu. Po cestě se zastavím u babičky s prázdným talířem a děkuju za výbornej oběd. Lehám si k bazénu na lehátko. Otvírám Braníka. Zasraný prachy. Proč jsou tak potřeba. Bez peněz se nemůžu jít ani vožrat. Vzpomínám na éru, když bylo peněz dost. Na střední škole ve třetíku jsem začal kšeftovat s voňavkama. Kupoval jsem padělky parfémů od Vietnamců po dvěstěpadesáti korunách za kus. Každý víkend jsem trávil na pražské tržnici a kupoval voňavky. Vietnamci prodávali padělky parfémů různých světových značek. Měli pěkněj výběr – Hugo Boss, Lacoste, Dolce a Gabbana, Yves Saint Laurent a další. Zkusil jsem pár voňavek nakoupit a prodat na netu. Vytvořil jsem aukce od korunky. Když po týdně bylo na každé voňavce přes 2000,- čistého zisku, byl jsem příjemně překvapenej. Začal jsem rozjíždět svůj voňavkovej byznys a každej tejden jsem prodal 10

až 15 voňavek. Lidé si je nemohli vynachválit. Psali jeden pozitivní komentář za druhým a já inkasoval a inkasoval. Šetřil a šetřil. Dobrá doba. Takhle to šlo až do konce čtvrtáku. Peněz jako šlupek. Výborná přítelkyně. Žádný problém ve škole ani jinde. Vůbec mě nenapadlo dělat si s něčím starosti. Éra prodeje voňavek trvala zhruba rok. Čas od času se našel někdo, kdo chtěl vrátit peníze. Paradoxní je, že vrátit peníze většinou chtěli lidé, kteří voňavku vydražili za nejméně peněz. Naopak lidé, kteří si ode mě koupili falzifikát a zaplatili za něj víc než by dali za originál v kameném obchodě, psali nejpochvalnější kritiky. Nejvíc mě vychválila jedna paní, která za padělek parfému Chanel Allure zaplatila 3150,-. Originál by ji vyšel o pár stovek levněji. Nikdy jsem neměl žádné morální krize z toho, že bych ty lidi nějak podváděl. Počáteční cenu aukce jsem vždy stanovil na 1 korunu a nechal jsem lidi, ať dají, kolik chtějí. Říkal jsem si. Kdo chce kam, pomozme mu tam. Před maturitou jsem poslal voňavku jedné paní na Moravu. Ta poznala, že se jedná o šmėčko. Moc jsem to neřešil. Nebyla to první reklamace. Když paní v parfému poznala falzifikát, psala rozhořčeného mejla. Volala mi do školy. Vyhrožovala rodinným právníkem, ČOIkou, finančním úřadem i policií. Nechtěl jsem nepříjemnosti. Okamžitě jsem se omluvil a poslal ji zpět celou částku. Dokonce jsem ji nechal i voňavku. Tím jsem považoval věc za uzavřenou. Bohužel jsem se spletl. Paní ráda vzala mé peníze, nechala si voňavku, ale ještě byla tak hodná, že informovala ostatní kupující na právě probíhajících aukcích, že jsem podvodník. Paní na to čekala celý týden. Čekala až ji přijdou peníze na účet. Čekala až bude z obliga. Svině jedna. Zrovna mi končily aukce. Vypadalo to na pěkný balík peněz. Když v tom začaly chodit emaily. Kupující si začali dělat starosti o originalitu parfému a začaly se kupit i další výhrůžky všema možnejma úřadama. Snad kromě F.B.I. Mí vyhrožovali vším. Na voňavky jsem se radši vykašlal. Celou várku jsem stáhnul z netu a tím pověsil byznys na hřebík. Říkal jsem si, že mám dost a začal se učit na maturitu.

13:08, 18.7.2013 jdu k bazénu.

13:17, 18.7.2013 opaluju se. Alánek přijel s tátou z práce. Táta ho jen vyložil a vrátil se zpět. Nasadil jsem mu rukávky a jde se koupat. Ležím na slunci a pečů se. Piju Braníka. Alánek si lehá na vedlejší lehátko. Babička mi nabízí kávu. Už jsem dneska jednu měl, ale dám si další. Alánek nevydrží dlouho ležet a pořád pobíhá okolo bazénu. Přinesl si od babičky Brumíka. Koušu mu hlavu. Vypravuju mu historku o tom, že jsem včera zachránil vosu. Diví se proč. Svítí, svítí slunce nad hlavou, nad hlavou. Svítí až kraj se zelená. Zpívám si. Babička mě volá na kávu jdu

14:00, 18.7.2013 dopil jsem s babičkou kávu. Jdu se koupat. Beru Alánkovi nové potápěčské brejle a šnorchl. Alánek si potápěčský potřeby koupil začátkem prázdnin v hračkárně a zatím nebyl čas na odzkoušení. Potopil jsem se s brýlemi pod vodu a ihned byly plné vody. Zkoušel jsem to ještě několikrát. Pokaždé se stejným výsledkem. Vyhodil jsem brejle a šnorchl z bazénu a plavu. „Co to

kolem mě kurva lítá?“ oháním se rukama okolo sebe. „To je ta vosa cos ji zahránil.“ má jasno Alánek. Směju se a vyležám z vody. Svlikám mokrý plavky a pind'oura shovávám pod osušku. Opaluju se. Slunce zachází za mraky. Mám chuť na trávu. Jdu se zbongovat.

14:21, 18.7.2013 nahatej sedím na balkóně. Na stůl jsem si připravil počítač, šumivé Ferda bombóny a Solženicynům Ostrov Gulag

14:25, 18.7.2013 čekuju fb, poslouchám Snoop Liona – Torn Apart

14:38, 18.7.2013 začínám to pálit

15:08, 18.7.2013 kdybych měl říct, kde jsem se rozhulil tak, jak jsem se rozhulil, odpověděl bych vždy naprosto stejně. Na vejšce. Přímačky na vejšku proběhly hladce. Dal jsem je s prstem v prdeli a ani jsem se u toho nezapotil. Na školu jsem byl přijat a dobře jsem věděl, že po prázdninách začnu pilně chodit do školy, dělat úkoly a lízt učitelkám tam, kde slunce nesvítí. Vybodnul jsem se na veškerou práci a pouze si užíval prázdnin. Peněz bylo tenkrát dost. Na začátku prázdnin se se mnou rozešla Ona. Byl jsem z toho špatnej. Hrozně špatnej. Nikomu bych nepřál ten pocit bezmoci a totálního ztrátu zájmu o cokoliv. Prázdniny utekly jak voda z děravého chladiče. Stálo mě to tenkrát přes padesát tisíc pouze v alkoholu. Pil jsem na žal. Pij jsem, abych zapomněl. Pil jsem. Pil a pil. Na novou školu jsem šel sám samotinký, žádný z kamarádů studovat nešel. Z našeho maturitního ročníku šli dál na studia pouze čtyři lidi ze třicetičlenné třídy. Bylo jasné, že si musím sehnat kamarády, protože život v naprosto neznámém městě, bez lidí o které se můžeme opřít, by byl solidně na palici. Možná kvůli větším šancím na nalezení kámošů nebo možná proto, že táhnout nájem bytu pouze z tý almužny, co mi začátkem každého měsíce přistála na účtu od rodičů, by byla řehole. Vzal jsem zavděk možností bydlet na koleji. Koleje u tamnější školy nebyly žádná hitparáda. Byly to zašlý, nevhledný budovy, který nebyly pěkný ani v době své největší slávy za soudruha Husáka. Nevěděl jsem proč, ale pokaždé, když kolem tý díry s velkým d' jdu, přemýšlím nad tím, jaké to bylo žít za minulého režimu. Viva la Demokracia. Když jsem poprvé spatřil univerzitní koleje, první věc která z mě vypadla bylo „no ty vole, doufám, že vevnitř to nebude stejnej vomrd jako zvenčí,.. To co mě však čekalo uvnitř, bylo horší než jsem čekal. Rozrazil jsem dveře kolejí a vstoupil do menší vstupní haly. Po levé straně bylo malé okénko. Seděla zde osoba neidentifikovatelného pohlaví, ale po chvilkovém zkoumání jsem si uvědomil, že velblouda s hrbama ve předu jsem nikdy předtím neviděl a tak i přestože jiný rozdíl mezi ženou a velbloudem nebyl, byl jsem vysokoškolák a správně vytušil, že osoba bude pohlaví ženského. „Dobrý den,“ pozdravil jsem kolejbábu a naschvál vynechal oslovení, kdyby náhodou. „Jsem Zelený ... a přišel jsem se ubytovat,“ Bába se na mě podívala přes tlusté brýle. Chvilí něco vytukávala do klávesnice a pak se podívala zpět na mě. Zabuřela si něco pod svým poctivým knírem a vedla mě na

pokoj, který se měl stát mým novým domovem. Po otevření dveří do pokoje jsem strnul. Přede mnou se rozprostíral pouze jeden ne moc velký pokoj ve kterém byly 4 postele, v každém rohu jedna. U každé postele byl psací stůl s židlí a pro každého jedna skříň na oblečení. I to málo co se v pokoji nacházelo, bylo hodně opotřebované a velmi nevhledné. Hned mě napadlo, že vybavení pokoje musí pamatovat první soulož kolejbábiny babičky. Při této představě jsem se ušklíbl a zároveň mi přejel mráz po zádech. Kolejbába mi stručně poreferovala o pokoji, dala mi vyplnit prohlášení, že veškeré vybavení a celkový stav cimry bude i při stěhování se pryč odpovídat stavu při přebírání. Nevěděl jsem, co by se tady dalo ještě zničit, ale chtěl se báby rychle zbavit, tak jen převzal papíry, zabouchl za ní dveře, lehnul si do kovové postele a přemítal jací asi budou jeho noví spolubydlíci. Klika cvakla, dvře letí a někdo vchází do pokoje. Škubl jsem sebou a probral se ze spánku. Podíval se směrem ke dveřím ve kterých stál jeho nový spolubydlíci. Rozespálý jsem na něj čuměl jako chleba z tašky a vypravil ze sebe pozdrav. „Sieg,, odpověděl nově příchozí. Tento pozdrav mě mírně překvapil, ale nijak zvlášť jsem tomu nevěnoval pozornost. Novej došel doprostřed pokoje, položil na zem velkou cestovní tašku a hned natahoval pravici, aby se představil. „Jsem Pavel,, vypadlo z něj, když mu srdečně mačkal pravačku. Nový spolubydlíci nepůsobil nijak zle. Byl vyšší postavy, vyšší měl i váhu a určitě i hladinu cholesterolu v krvi. Na tváři měl nepěstěnou bradku, která vypadala jako zarostlý šourek cikánského muzikanta a už na první pohled bylo patrné, že Pavel bude kluk z vesnice, který se do města dostal až nyní díky škole. Pavel si zabral postel hned vedle mě. Tím byla zaplněna levá strana pokoje, ale pravá strana stále čekala na další členy osazenstva. Pavel si začal vyrovnávat věci do skříňe a tahal toho tolik, že se Michal jen divil jak se mu to mohlo do té cestovky vejít. Když měl Pavel vyskládaný všechny věci ve skříni a ta div nepraskala ve švech, začal si ze dna tašky vytahovat ještě nějaké plakáty. Potěšilo mě to. Sám jsem žádnou výzdobu neměl a říkal jsem si, že nebude od věci zaplavit se na plakátech s nahýma žeskýma. Když Pavel rozevřel první plakát a já nedočkavě pokukoval, jaká roštěnka se na něj usměje, nepatrně mi zmizel ten blažený výraz z tváře. Pavel rozevíral a lepil jeden plakát za druhým, ale buchtu na nich abys pohledal. Na všech plakátech byly pouze vlaky, vlaky a ještě vlaky. Jediný plakát na kterém se objevilo něžné pohlaví byl plakát na kterém byla vyobrazena nějaká mařena jak jede ve vlaku. Abych Pavlovi nekřivdil, že měl okolo postele jen milion plakátů s vlakama, musím se zmínit ještě o mapě České republiky, která se vyjímala přesně nad čelem postele. Možná to mnohé překvapí, ale tu mapu tam měl Pavel proto, aby věděl kde všude už byl vlakem. „ Tady a tady a tohle místo je taky naprosto epesní,, ukazoval mi Pavel místa, která podle něho je hřích vlakem neprojet. Pavel o vlacích mluvil s takovým zaujetím až mě překvapilo, že je vůbec možný žrát takhle moc něco, jako jsou vlaky. Nic jsem neříkám. Pouze poslouchám jak byl Pavel nabitej informacema o Českých drahách a hlavou mi běželo „sakra, ten týpek má hodně rád vlaky,, Po chvíli už mám hlavu jak pátrací balon a cítím se na to, že bych mohl z fleku dělat prezentaci na ředitelství drah a určitě bych toho věděl tolik, že ani všichni ředitelé, manažeři, strojevdci a průvodčí by to nepochápali. Rozrazily se

dveře a do pokoje vstoupil třetí obyvatel pokoje. „Nazdar,, řekl hurónským hlasem nově příchozí a vtrhl do pokoje, tak agresivně, že jsme si málem čůrli do trikotu. Představil se jako Toncek a vážil snad metrák. Jen nebyl tlustej jako Pavel, ale byl to klasickéj řízek od kterýho by člověk nechtěl dostat facku. Sebejistota z něho tryskala proudem a byl to ten typ, co dokáže zaujmout už při prvním setkání. Hned jak vešel do pokoje, byla z něho cítit neuvěřitelná energie a přesto, že ho kluci ještě vůbec neměli šanci poznat, bylo jim jasné, že se s ním nudit nebudou. První věc, která mi projela hlavou bylo „tenhle týpek rozhodně tolik nežere vlaky,, a měl pravdu. Toncek taky otevřel svoji cestovní tašku, ale místo toho aby začal vytahovat všechny své věci a pečlivě je rovnat do fochů ve skříni alá Pavel, vytáhnul z tašky flašku rumu a nechal kolovt. Kecali jsme spolu, pili rum a čas běžel jak splašená koza, která právě zahlédla poslední pampelišku na protějším kopci a usmyslela si, že ji zkrátka musí mít. Při dlouhé chlastací debatě přišla řeč na marihuanu. Ještě ten den jsme na kolejích sehnali dealera. Prodával kvalitní skéro za 150,-. Začali jsme ho denně navštěvovat a hulit jako o závod. Následné období mám zahalené zelenou mlhou. Do školy jsem chodil, ale vůbec jsem se neučil a veškerý volný čas jsem trávil hulením. Pořád jsem těžce nesl rozhod s ní. Zdálo se, že tráva tu bolest zmírňuje na snesitelnou úroveň. Škola mě vůbec nebrala. Už první týden jsem poznal, že tolik matematiky nebude pro mě. Na střední jsem se matiku nikdy neučil a maturoval jsem z ní za jedna, jediný ze třídy. Tady už to bez učení nešlo. Věděl jsem, že bych neudělal zkoušku ze žádného předmětu. Radši jsem si ještě pohulil, co to šlo. Už po dvou měsících studia jsem vysokou školu ukončil a vrátil se zpět do Vrchlabí.

15:17, 18.7.2013 kašlu na psaní jdu k bazénu

15:22, 18.7.2013 skáču do vody

15:26, 18.7.2013 ruce za hlavou, těžká opalovačka

15:30, 18.7.2013 Alánkoj stopuju za kolik vteřin přeplave bazén.

15:35, 18.7.2013 skáču za Alánkem a plavu si jak pán

15:53, 18.7.2013 Alánek mi nese pivo od babičky, začínám číst Ostrov Gulag, 2. kapitola

16:09, 18.7.2013 kolik bylo všech těch ztracených inteligentů, potrestaných studentů, různých podivínů, hledačů pravdy a bláznů, od nichž se už Petr I marně snažil očistit Rus a kteří vždy překáželi režimu.

16:37, 18.7.2013 byla to grandiózní tichá passians. Čísi prozíravý rozum to naplánoval. Čísi spolehlivé ruce vždy ve správný okamžik uchopili kartičku, která již několik let ležela na jedné hromádce a zlehka ji přemístila na druhou. Vykládači passians vynikali nekonečnou trpělivostí. Bez hluku a křiku

jinostraníci postupně mizeli a ztráceli veškerá spojení s místy a lidmi, kteří dříve znali je i jejich revoluční minulost.

16:53, 18.7.2013 zavíralo se za všechno. Zavíralo se za zatajení třídního původu. Zavíralo se za bývalé sociální postavení. Chápalo se to hodně ze široka. Zavírali šlechtice za příslušnost ke stavu. Nakonec zavírali i z nevědomosti. Zavřeli všechny absolventy univerzit. Koho jednou zavřeli, pro toho není cesty zpět. Co se stalo, nejde odestát. Strážci revoluce se nemýlí.

17:00, 18.7.2013 když po tobě žádají abys donášel, tak prostě musíš. Tomu neunikneš. Hlavou zed' neprorazíš. Když to neudělám já, udělá to někdo jiný. Lepší bude, když toho špicla budu dělat já sám, hodný člověk, než ňáká svině.

17:13, 18.7.2013 jsem u babičky. Čtu Blesk. Myslíš, že někdy myslel na sebevraždu? U lidí, kteří mají různé těžké subdeprese a deprese, to nelze vyloučit.

17:23, 18.7.2013 jedu počítač, fb, dopisuju poznámky

17:54, 18.7.2013 přijíždí táta s mamkou z práce. Ptám se „Cos prodala?“ dělá prodavačku u táty v prodejně. Její odpověď je poslední dobou stále stejná „Nic. Představ si.“

18:42, 18.7.2013 jdu opejkat buřty s tátou, mamkou, Alánkem a Vondrou. Přidávají se k nám Luboš a Iva. Táta říká, že zítra ráno spolu půjdeme montovat kuchyň.

19:33, 18.7.2013 zpátky u kompu, buřtíky fajne, přepisuju si poznámky za dnešek

21:19, 18.7.2013 v obýváku jsem na kompu dobouchal snad všechny poznámky

Zima se blíží.

6. Seznam literatury:

SEKOT, Aleš. *Sport a společnost*. Brno: Paido, 2003, 191 s., [8] s. barev. obr. příl. ISBN 80-731-5047-6.

PETRÁŇ, Tomáš. *Ecce homo: (esej o vizuální antropologii)*. Vyd. 1. Pardubice: Univerzita Pardubice, 2011, 305 s. ISBN 978-807-3953-416.

MAUSS, Marcel. *Esej o daru, podobě a důvodech směny v archaických společnostech*. Vyd. 1. Překlad Jiří Našinec. Praha: Sociologické nakladatelství, 1999, 201 s. KLAS, sv. 4. ISBN 80-858-5077-X.

SLEPIČKOVÁ, Irena. *Sport a volný čas: vybrané kapitoly*. 2. vyd. Praha: Karolinum, 2005, 115 s. ISBN 80-246-1039-6.

SEKOT, Aleš. *Sociologie sportu*. Brno: Masarykova univerzita, 2006. ISBN 978-807-3151-324.

SEKOT, Aleš. *Sport a společnost*. Brno: Paido, 2003, 191 s., [8] s. barev. obr. příl. ISBN 80-731-5047-6.

GAUTHIER, Guy. *Dokumentární film, jiná kinematografie*. 1. vyd. Překlad Ladislav Šerý. V Praze: Akademie múzických umění, 2004. ISBN 80-733-1023-6.

NICHOLS, Bill. *Úvod do dokumentárního filmu*. 1. vyd. Praha: Akademie múzických umění v Praze, 2010, 316 s. ISBN 978-807-3311-810.